

Bu durum egemen sınıfların politik krizinin keskinleşerek devam ettiği, mücadele biçimlerinin ve araçlarının hem ekonomik alanda hem de politik alanda yeni hamlelerle sürdüğünün ve sürecinin göstergesidir. Buradan yakın zamanda bir erken seçim, baskın seçim beklentisi özellikle yönetme noktasındaki kriz, bölgesel ölçekte yaşanan sorunlar ve emperyalist güçler arasındaki mücadelenin keskinleşmesi ve bunun onların yarı-sömürgesi olan Türkiye'de ve siyasi hayatındaki doğal olarak yansıtacağını düşündüğümüzde olası olduğu görülmelidir.

Yeni Demokrasi

8 EYLÜL-22 EYLÜL 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 94 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

İşçi Sınıfına Dayanan Örgütlü Bir Sınıf Çalışması İnşa Edelim!

Sınıf çalışmamızın sendikalar-la-mekanla sınırlı kavranışı elimizdeki mevzilerin kaybına yol açmıştır. Kendiğindencilik, örgütsüzlük, sınıf çalışmasından uzak şekillenişimiz kimi sendikalarda akıbetimizi belirleyen rol oynamıştır. Kuşkusuz her kötü ve olumsuz şeyin içinde iyi bir yön vardır. Yenilgilerimizden öğrenmesini, ders çıkarmasını başardığımızda kaybettiklerimizi kazanmanın kapısı aralanacaktır.

GENÇLİK s.11

Ölümsüzlerimizin Mevzilerini Komsolca Doldurmak

Onları şanlı mücadelelerine yaraşır şekilde kavga antları ve faşizmin kulaklarını sağır eden sloganlarla uğurladık. Şimdi onlardan daha fazla öğrenme ve boşluklarını soluksuz bir koşu ile doldurma zamanı. Çünkü yas tutmaya vaktimiz yok. Karamsarlığa, yılgınlığa kapılmaya hakkımız yok. Başkan Mao'nun da dediği gibi "Devrim bir ziyafet değildir."

TARİH BAŞARISIZ OLMAZ BİZ KAZANACAĞIZ!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

komünizm ruhunu geliştirerek
devrimin ve partinin çıkarlarını esas alalım!

15

KADIN

kadına yönelik şiddetin kökenleri-III

18

DÜNYA

peruda yürütülen halk savaşının
mirası ve savunusunun önemi

Kitlelerle Büyüyecek, Kitlelerle Kazanacağız!

Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Yardımlaşma ve Kültür Derneği'nin seçilmiş yeni yönetimi olarak uzun zamandır atıl durumda olan derneğimizi yeniden aktifleştirme üzerine hem çalışmalarımız hem de kafa yoruşumuz başlamıştı. Bu sebeple yeni bir bileşen ile bir araya geldik. Mahallemizin ve derneğimizin ihtiyaçlarını belirleyerek kendimize bir yol haritası çizdik. Bu yol haritasını belirlerken geçmişten günümüze mahallede hem derneğimizin tarihinden hem de devrimci yurtsever insanlardan ve kurumlardan öğrendiklerimizle belleğimizi tazeledik. Ve bizler şunu biliyoruz ki mahalle halkının her türlü sorunuyla ilgilenen ve bu sorunlar üzerine çözüm üretmek hayata geçirebilen derneğimize sahip çıkmak aslında mahallemize sahip çıkmaktır. Bu sebeple derneğimiz için çalışmanın mahalle halkı adına çalışmak olduğunu biliyoruz.

Derneğimizin kuruluş amacının bilincindeyiz; Gülensu-Gülsuyu Mahallesi kurulduğu ilk günden bugüne yardımlaşmanın, dayanışmanın ve mücadelenin sembolü olmuştu. Bugün genç bir yönetim olan Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme, Yardımlaşma ve Kültür Derneği'nin bir üyesi olarak yapmış olduğumuz festivalin amacını aslında eskiden olduğu gibi yardımlaşmanın, dayanışmanın, yoldaşlığın ve mücadeleyi büyütmenin bir adımı olarak görüyoruz. Yine bu festivali örgütlemekteki amacımız Gülensu ve Gülsuyu Mahallesi'nin devrimci, demokrat ve ilerici değerlerle dolu olan tarihi misyonunu tekrardan kazanmasının başlangıcı olmasıdır. Gülensu-Gülsuyu Mahallesi'nin kabuğuna

çekilmiş bir mahalle değil geçmişte olduğu gibi mücadele eden, hesap soran yönünün güçlenmesini hedefliyoruz. Uyuşturucuyla çeteleşmeyle, yozlaşmayla her türlü belayla tarihi boyunca mücadele eden mahallemizin tekrardan bu yönünü kazanması amacıyla derneğimiz geçmişteki gibi zor olanı üstlenmeli ve dayanışmayı büyütmeliydi. Neredeyse yıllardır kitlesel eylem ve etkinliklerin sınırlı

tık. Ulaşabildiğimiz her kapıyı çalarak festivalimizin duyurusunu yaptık. Başta insanların kapıları tedirgin açtığını farkettilik. Sonrasında ise nereden ve ne amaçla geldiğimizi söylediğimizde insanların yüzündeki gülümseme, gözlerindeki parıldama bizler için de bir umut olmuştu. Mahalle halkı yıllardır gerçekleştirilemeyen festivali örgütlediğimizi duyduğunda hem çok şaşırmıştı hem de heyecanlanmıştı.

etmeye devam edeceğimizi tüm halka duyurduk.

Neticede Maltepe başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde festivaller, etkinlikler yapılırken bizlerin uyuşturucuya, çeteleşmeye ve yoksulluğa karşı yapacağımız festival kaymakamlık tarafından yasaklandı. Maltepe Belediyesi festivalden bir gün önce festivalin gerçekleştirileceği parkta "pandemi" bahanesi olmadan et-

kinliğini gerçekleştirirken bizim etkinliğimiz pandemi ve güvenlik bahane edilerek yasaklanmıştı. Maltepe Belediyesi'nin "izinli" etkinliğinde mütevazı sayıda kitle bulunurken derneğimizin "yasaklı" basın açıklamasını ise mahalle halkı katılımıyla sahiplenmiş ve yasaklara rağmen etkinliğimiz dayanışmayla gerçekleştirilmişti.

Uyuşturucuya, çeteleşmeye ve yoksulluğa karşı yapı-

lacak olan etkinliği yasaklamak tüm bunlara "ortağız" demektir. Mahallemizde düşünmeyen, sorgulamayan, kültürünü, değerlerini hiçe sayan bilinçsiz bir toplum yaratmak istemekteler. Bizler ise Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme, Yardımlaşma ve Kültür Derneği ve üyeleri olarak halk kültürümüze, mahallemize ve değerlerimize sahip çıkacağımızı buradan bir kez daha duyuruyoruz. Bizler halkın kapısını bir kez olsun çalmamış, sorunlarına ortak olmamış olanların aksine çaldığımız kapıları tekrar çalacak ve mahallemizin tüm sorunları için dayanışmayı büyütürken çözüm bulacağız.

Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nden bir üye

düzye gerçekleştiği mahallemizde bunu kırmalı ve yolu açmalıydık. Ve bunu da ancak ve ancak mahalle halkının örgütlenmesi, bilinçlenmesi ve dayanışmasıyla yapabiliirdik. Tüm bu sebeplerden ötürü "Uyuşturucuya, Çeteleşmeye ve Yoksulluğa Karşı Halk Festivali'nde Buluşalım" şiarıyla bir festival örgütleme kararı aldık.

Festival çalışmalarını kapı kapı, sokak sokak yürütmenin en temel ihtiyacımız olduğunun bilincindeydik. Çünkü uzun zamandır kapısı çalınmayan, baskıyla, çetelerle korkutulmaya çalışılan kitleler karşımızda durmaktaydı. Ulaşabildiğimiz her eve girmek ve festivali halk ile birlikte örgütleyebilmek esas amacımızdı. Ve bu sebeple hemen işe koyulduk. Derneğimizin üyeleri ve gençliğiyle bu çalışmayı başlat-

Neredeyse çalınmadık kapı bırakmadık, festivali gerçekleştirilmeseydik bile halka, mahallede bu düzenin değişmesi için birilerinin birşeyler yaptığını gösterebildik. Halktan insanların çoğu uyuşturucunun ve çeteleşmenin mahallede yaygınlaştığının, ancak devrimciler mahallede güçlüyken uyuşturucu satıcılarının, çetelerin bu kadar rahat hareket edemediğini tartışıyordu bizimle... Bu anlamda "kaderin" değişmeyeceğine inananlar da vardı elbette. Ancak etkinliğimizin kendisi bunun değişmesine yönelik bir adımdı. Kitleyle birlikte mahallemizin yakıcı sorunlarını tartıştık. Hem bizler öğrendik hem de bildiğimiz kadarıyla "öğrettik." Kültürümüzü yok etmelerine izin vermeyeceğimizi, mahalle halkı ve gençliği üzerinde oynanan tüm bu kirli oyunları teşhir

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

YDemokrasi11

yenedemokrasi18.net

envelope yenedemokrasi gazetesini@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi gazetesini@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

AKP-MHP'NİN SEÇİM BARAJI İLE YAPTIĞI HAMLE VE HALKIN MÜCADELESİNDE KIRAMADIĞI DİRENÇ!

Tayyip Erdoğan 3 Eylül'de, Rize "İyidere-İkizdere Yolu ve Tünelleri Açılış Töreni"nde, İkizdere'de süren köylülerin çevre direnişi için "Türkiye'nin değişik yerlerinden ne kadar sol varsa, komünist varsa alıp buraya getiriyorlar" diyerek Rizelilere şikayet etti. Daha doğrusu şovenizmle ve anti-komünizmle beslenen gerici güruha hedef gösterdi. Devlet belli bölgeler de direnen halk güçlerine yönelik şovenist histerilerle linçleri uzun süredir bir süreklilik içinde organize ediyor. Kürtler bu linç saldırılarının her zaman baş hedefi durumundadır. Kimi zaman dilini konuştuğu için, kimi zaman sonuç alıcı gerilla eylemleri sonrası ve kimi zaman da sosyal-ekonomik çelişkilerin bir sonucu olarak ancak nihayetinde şovenizmden beslenen histeriyle ve onun yönlendirici etkisiyle Kürtler kıyım ve yağmaya varan linçlerle karşılaşmaktadır. Bunun yanında aynı şovenist kaynak, Suriyeli göçmenlere de yoğun şekilde benzer saldırılar içinde olmaktadır. Toplumun en gerici, en şoven kesimi bu şekilde politize edilmekte böylelikle saldırıya her daim hazır bir kesim oluşturulmaktadır. Bu tarz pratikler muhalif kesimi sürekli "iç savaş endişesine" yönlendiren bir durumla karşı karşıya bırakmaktadır. Oysa faşist diktatörlük bu "toplumsal linç" kültürünü tarihi boyunca her zaman diri tutmuştur. 1940'larda Tan Gazete baskınından, 6-7 Eylül yağma ve katliamına, 1970'lerde anti-komünist histeriye, Maraş ve Çorum katliamlarına ve 1993 Sivas Katliamı'na kadar tarih sahnesinde hep yerini almıştır.

Tayyip Erdoğan döneminde ise bu silah daha pervasız ve daha sık devrede olmuştur. Gezi'de "%50'yi zor tutuyorum" söylemlerinden, çevrecilerden kadınlara, Alevilerden Kürtlere, şehit ve tutsak ailelerinden siyasetçilere kadar her kesime yönelik linç davetleri rutin hale gelmiştir. Bu onun siyaset yapış tarzından değil Türk egemen sınıflarının içinden geçilen siyasal-toplumsal koşulların yarattığı ihtiyaçlarından kaynaklanmaktadır. Bu siyasal ve toplumsal çelişkiler karşısında devlet zor aygıtı, yasakçı ve baskıcı uygulamaları ile kendisini sınırla-

mamakta buna bir de bu aygıtı yaygın ve aynı zamanda hazırda tutulan yedek sopa olarak eklemektedir. Böylesi koşullarda, hak arayan, direniş hattı kuran her kesimin hem devletin doğrudan aygıtlarıyla hem de bu şekilde dolaylı aygıtlarla baskı altına alınma çabası vardır. Bu bağlamda devletin en güçlü şekilde devreye soktuğu şey şiddet olmaktadır. Barışçıl nitelikte ya da değil her hak arayışı sopa, cop ve silahla sindirilmeye çalışılmaktadır. Kuşkusuz direnmenin niteliği de buna göre karakter kazanmakta, çelişkilerin çözüm yoluna yönelik yön gösterici bir bilinç oluşmasına zemin sunmaktadır. Karşı-devrimci şiddete karşı meşru-direnç ve devrimci şiddet eğilimi toplumsal meşruiyet zeminini daha fazla pekiştirmektedir.

Faşist diktatörlüğün politik ve ekonomik krizi büyüdükçe, saldırganlık dozu da sürekli tırmanmaktadır. 1 Eylül Barış Günü kutlamaları, mahallelerde halk festivalleri, muhalif sanatçıların konserleri uzayan yasaklar listesine sürekli eklenmektedir. Bu yasaklar ve sınırlamalara karşı teslim olmayan, fiili olarak tutum alan yaklaşımlar ise saldırganlığa karşı direnç gösterme kabiliyetinin ve iradesinin geliştiğinin göstergesidir.

Faşizm saldırılarını sadece burayla sınırlamamakta, bir yandan rant alanları yaratmak için diğer yandan ise gerilla alanlarına yönelik yangınlar çıkarmaktadır. T. Kürdistanı'nda devlet eliyle çıkarılan yangınlar günlerce sürmekte, halkın müdahalesi engellenmektedir. Çevre sorununu da içeren bir politik duyarlılığın oluşması karşısında ise psikolojik harbin en etkili aracı olan medyasını devreye sokmakta ve yangınları gerillanın çıkardığını propaganda etmektedir. Temmuz sonundan itibaren onlarca ilde yüzlerce yangın meydana gelmiştir. Bu yangınların %51'inin sebebi resmi olarak belirlenememiş yani orman yangınları "faily-meçhul" olarak kalmıştır. Rant kaynaklı ve gerillayı imha amaçlı devlet eliyle ve kontrolü altında yüzlerce yangın çıkarıldığı kanıtlarla ispatlıdır. "Çevrecinin daniskası" olan Tayyip Erdoğan, ekonomik ve politik çıkarlarında ki hırstan kaynaklı tarihe en vahşi ve barbar çevre katliamcısı olarak şimdiden not edilmiştir.

40 YILDIR DEĞİŞMEYEN SEÇİM BARAJINI DEĞİŞTİREN DİNAMİKLER!

Topyekün saldırı dalgası altında yönetme sorununu gidermeye çalışan AKP-MHP ittifakı, diğer yandan ise siyasi geleceğini sigorta altına alma peşindedir. Faşist egemen klikler arası mücadele ve bunun sonucu olarak güç dengelerinde kan kaybeden AKP-MHP bloğu bu mücadelenin skor tabelası olan seçimlere de hazırlık yapmaktadır. 1982 Anayasası'na konulan, "değiştirilemez ve değiştirilmesi dahi teklif edilemez olan ilk dört madde"den sonra adeta beşinci bir madde olarak değişmeyen-değiştirilmeyen, %10 seçim barajını tam 40 yıl sonra düşürme kararı almıştır. Bu tutumun seçimlere, MHP'deki kan kaybına ve oluşan ittifakların kendi lehine olacak şekilde bozulup yeni denklemlerin kurulmasına yönelik bir hazırlık olduğu açıktır. 40 yıldır dokunulmayan seçim barajının, şimdi tüm politik ayrışma ve dengeleri gözeterek yeni bir ayara kavuşturulmaya çalışıldığı görülmektedir. Bu hamlenin esasta MHP'nin baraj sorunu yaşamasına dayanmadığı açıktır. Bu aynı zamanda karşısındaki "Millet İttifakı"nın daha fazla aktörü ve gücü kendi safında toplamasına karşı parçalayıcı bir etki yaratması hesapları vardır. Aynı şekilde HDP etrafında oluşan seçim ittifakında da bir parçalama hesabı söz konusudur. Bu bağlamda bu hamle ile ilişki-ittifak ve güç dengelerinin yeniden kurulması, deyim yerindeyse kartların yeniden dağıtılarak karşısında daha fazla parçalanmış güç odaklarının oluşması hesaplanmaktadır. Kuşkusuz bunu sadece seçimlere endeksli düşünmek gerekir. Zira AKP-MHP ittifakına karşı oluşan tepkinin farklı gerici klikleri yan yana getirme, ilişki-ittifak ve güçlerini birleştirme eğilimini bozma hamlesi olarak okumak gerekir. Egemen kliklerin mücadelesinde seçimler işin sonuç kısmını yani bir nevi ekonomik-siyasi mücadelenin yarattığı yeni güç ilişkilerinin oluştuğu karşılık olarak görmek gerekir. Burada farklı egemen kliklerin ne düzeyde bir araya geldiği, ortaklaştığı ve asgari düzeyde birlikte hareket etme kabiliyeti kazandığı önemlidir. Bunu engelleyecek her türlü mücadele zaten yürümektedir, seçim barajı da bu mücadelenin bir parçası durumundadır.

HDP çatısı altındaki "parlamento içi halk güçlerinin"de bu şekilde ayrışması, farklı alternatiflerle yollarının ayrılması istenilen, beklenen başka bir siyasi sonuçtur.

Bu durum egemen sınıfların politik krizinin keskinleşerek devam ettiği, mücadele biçimlerinin ve araçlarının hem ekonomik alanda hem de politik alanda yeni hamlelerle sürdüğünün ve süreceğinin göstergesidir. Buradan yakın zamanda bir erken seçim, baskın seçim beklentisi özellikle yönetme noktasındaki kriz, bölgesel ölçekte yaşanan sorunlar ve emperyalist güçler arasındaki mücadelenin keskinleşmesi ve bunun onların yarı-sömürgesi olan Türkiye'de ve siyasi hayatındaki doğal olarak yansıyacağını düşündüğümüzde olası olduğu görülmelidir.

NUBAR VE ROSA'NIN ALTINI ÇİZDİĞİ TUTUM!

Politik mücadele egemen klikler arasında sert ve keskindir. Bunun yaratacağı çelişki ve çatlaklar ise halk yığınlarının ve onların öncü kuvvetleri açısından enerjik bir mücadele zemini anlamına da gelmektedir. Bu durum komünistlerin önüne genel siyasi çizgisi için toplumsal ve siyasal çelişkilerin besleyici, güçlendirici bir etki yaratma zemini sunmaktadır. Devrimci iktidar perspektifiyle çelişkilere yönelen, kitlelere doğru temelde bilinç taşıyan ve konumlanan örgütlü duruş hayati önemdedir. 2020 yılında 6-9 Eylül'de tutunma savaşını sürdürmek ve düşmanın imha saldırılarını püskürtme iradesiyle ölümsüzleşen Proletarya Partisi önderlerinden Nubar ve komutanlarından Rosa yoldaşlar geleceği kazanma, bugünün tasfiyeciliğini göğüslemenin sembolü olmuşlardır. Yeni Demokratik iktidar yürüyüşünde, faşist diktatörlüğe karşı toplumsal kurtuluş yolunun ne olduğuna işaret eden bir konumlanışı hayatları pahasına tanımlamışlardır. Halk Savaşı'na dayanmaksızın ülkemizde komünist olma, toplumsal ve siyasal çelişkileri kökten çözüme kavuşturma olanağının olmadığına altını çizmişlerdir. Onların yolunda ısrarla, kararlılıkla yürümek ise tarihsel ve güncel bir sorumluluk ve görev olarak önümüzde durmaktadır.

İşçi Sınıfına Dayanan Örgütlü Bir Sınıf Çalışması İnşa Edelim!

İşçi ve emekçilerin yaşamı korku çemberiyle kuşatılmış durumdadır. Güvencesizlik, işsizlik, geleceksizlik, borç yükü, hayat pahalılığı, yaşam ve geçimin nasıl sürdürüleceği işçi ve emekçilerin en temel sorunları, “baş edilemeyen” korkuları arasındadır. İşçi ve emekçilerin, halkın bu korku ve kaygıyla yaşamadığı bir tek gün dahi yoktur! Özellikle kriz koşullarında bu korku salgın gibi yaygınlaştırılmaya çalışılır. İşçi ve emekçiler en temel haklarının uzağında, kölece bir boyun eğişe zorlanır. Burjuva feodal düzen de işsizlik, yoksulluk, sefalet gibi kaçınılmayacak sorunlar boyutlanmakla kalmaz işçi ve emekçiler üzerinde dolaylı bir kontrol düzeneği olarak işlemeye başlar. Bununla da yetinmez! Hakim sınıflar, çeşitli burjuva kliklerle rol paylaşımına giderek devlet ve sendikal bürokrasi eliyle, işçi ve emekçi yığınları kontrol etmeye, mücadeleden uzak tutmaya, uyanışını geciktirmeye çalışır. İşçi sınıfının her türlü hak arama mücadelesi gelişme aşamasında azgın bir saldırıya uğrar. İşçilerin çeşitli sorunlar üzerinden bir araya gelişi, sendikal örgütlenme de dahil her türlü örgütlenme girişimi en başından boğulmaya çalışılır. Grev hakkı, gelişen direniş ve mücadeleler arkası kesilmeyen saldırılarla, yasaklarla baskı altında tutulur. Komprador burjuvazi her türlü işçi maliyetinden vergi yükünden kaçınırken işçi ve emekçi yığınlar ucuz işgücü olarak sömürü ağının içine atılır. Her yıl sefaleti kalıcılaştıran asgari ücretle köle pazarı yeniden kurulur! Ücretler düşürülerek ucuz işgücü güvence altına alınır. Halihazırda işçi düşmanı faşist yasalarla sınırları kesin biçimde çizilmiş olana rızalık göstermek dışında bir seçenek bırakılmaz. İşçi ve emekçilerin gelişen hiçbir mücadelesine tahammül gösterilmez. Her şey uluslararası burjuvazinin çıkarlarına uygun biçimde dizayn edilmeye, burjuva feodal düzenin geleceğini “güvenceleyecek”, onu ayakta tutacak sömürü ve baskının örgütlenmesine yöneliktir. İşçi ve emekçi yığınlarla sınırlı kalmayan bu saldırganlıktan toplumun bütün ezilen kesimleri payına düşeni fazlasıyla alır.

İşçi sınıfı örgütsüzlüğün kucağına itildikçe baskı ve sömürü hapisanesinin koşulları daha da ağırlaştırıyor. İşçi ve emekçi yığınlar örgütsüz oluşlarıyla daha boyutlu saldırılara her gün daha da açık hale geliyor. İşçi ve emekçi-

lerin haklarına, yaşamlarına ve emeğine yöneltilen saldırıların bir sınırı yoktur. Kazanılmış hakları muhafaza etmenin, sömürü ve baskıyı geriletmenin, yeni haklar kazanmanın yolu ancak ve ancak karşı koyuştan, mücadeleden ve bu yönde örgütlenmekten geçiyor. Örgütsüzlük örgütlülüğe çevrilmelidir. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını güvenceleyecek, saldırılara set olacak tek şey işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. Kriz ve salgın fırsatçılığıyla hakları elinden alınmış, işten atılmış, yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaya mahkûm edilmiş olanlar

gasp edilmiş tüm haklarını sadece mücadeleyle kazanabilir. Burjuva feodal düzende rafa kaldırılmış haklar sadece mücadeleyle döndürülebilir. Yeni haklar kazanmanın önü ancak mücadeleyle açılabilir. Patronlarla, devletle cenge havasında gerçekleşen her mücadele işçi sınıfının hak arama bilincini, pratiğini geliştirerek daha büyük büyük direnişlerin habercisi olur.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları örgütlü mücadeleyle kazanılmış her hakkın politik iktidar bilinci uyandıracaklarını bilerek en küçük hak arama mücadelesini engellemeye, bastırmaya çalışır. Bunun için işçi sınıfının ve halkın çeşitli örgütlenmelere dayanan mücadelesi hep tehdit olarak görülür. Bu tehlikenin savuşturulması tesadüflere bırakılmaz. Ekonomik, demokratik haklar için örgütlenme çabası faşist yasalarla engellenir, kâğıt üzerinde olanlar ise kullanılmaz. Bunlarla yetinmeyecek işçi sınıfının ekonomik, demokratik örgütleri olan sendikalar ele geçirilerek bürokratik sendikal çizgi hakim hale getirilir. Böylelikle işçi sı-

nıf üzerinde yeni kontrol mekanizmaları oluşturulur. Hakim sınıflar, devlet, çeşitli burjuva klikler ve sendikal bürokrasi eliyle işçi sınıfının mücadelesi boğulmaya, örgütlülükleri toparlanamayacak biçimde dağıtılmaya çalışılır. Tüm bu saldırıların sınıfın gelişen mücadelesine engel olamadığı durumda ise katliamlara başvurmaktan geri durulmaz. Sendikaları hak arama örgütlülükleri olmaktan çıkarılmış, örgütlülükleri dağıtılmış, baskı ve katliamla sindirilmiş, kölece boyun eğişe sürüklenmiş bir “sınıf” yaratma isteği hiç sonlanmaz.

çıkarılmasıdır. İşçi sınıfıyla temasımızın, sınıf içindeki çalışmalarımızın sınırlılığı bu kavrayışın ve bilincin gelişmesine engeldir. Ters yönden sınıfla temasımızın artması, sınıf çalışmasının “yaygınlaşması” başlı başına sorunumuzu çözmeyecektir. Sınıf çalışmasının doğru ve bilimsel bir çizgi üzerine inşa olması, pratik hattının buna uygun biçimlenmeye başlaması önceliğimizdir.

Kuşkusuz özet halde söylediklerimiz işçi sınıfının içinde bulunduğu gerçekliği, sendikal hareketin durumunu,

sınıf çalışmamızın niteliğini, düzeyini incelemeyi sonuçlar çıkarmayı gerektirmektedir. Bunu yapmalıyız. Başlangıç sayılacak bu yazının devamında ele almaya çalışacağımız konular sınıf çalışmasının önünü açacak gelişmelerin halkasını yakalamaya odaklanacaktır. Özellikle ileri işçiler, işyeri komiteleri, taban örgütlenmeleri, sınıf çalışmasının örgütleneceği öncelikli alanlar, asgari ücretliler yoğunlaşacağımız önemde olacaktır. Sınıf çalışmasının el yükseltmesi, iş yerlerinde, sendikalarda etkili olabilmesi onun örgütlü gelişmesiyle, ileri işçiler arasından sınıfa önderlik edecek yeni kadroların çıkarılmasıyla mümkün-

dur. İşçi sınıfına yönelik her çalışma örgüte dayanmayı, örgüt yaratmayı esas hale getirmelidir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü en temel haklarını yitirmeyi beraberinde getirmiştir. Ancak örgütlü karşı koyuşlar saldırılara set olmayı “başarmıştır.” Sınıf çalışmamızın sendikalarla-mekanla sınırlı kavranışı elimizdeki mevzilerin kaybına yol açmıştır. Kendiğindencilik, örgütsüzlük, sınıf çalışmasından uzak şekillenişimiz kimi sendikalarda akibetimizi belirleyen rol oynamıştır. Kuşkusuz her kötü ve olumsuz şeyin içinde iyi bir yön vardır. Yenilgilerimizden öğrenmesini, ders çıkarmasını başardığımızda kaybettiklerimizi kazanmanın kapısı aralanacaktır.

Dolayısıyla kazanımlar yaratmaya, sınıfı örgütlemeye, kolektif bir çalışma tarzına, sınıfın değişik bölüklerinden ileri işçileri bünyesine katan bir sınıf çalışmasına ihtiyacımız var. Dört bir yana yumruk sallayan, enerjisini boşa harcayan hiç değil, güç toplayan bir sınıf çalışmasına, işçi ve emekçilerle örgütlü “kopmaz” bir bağ kurmaya ihtiyacımız bulunuyor.

Ne ki, işçi sınıfına yöneltilen tüm bu kapsamlı saldırılara, sınıfın aleyhine ortaya çıkan kimi “sonuçlara” rağmen mücadele durmaz/durdurulamaz. Sömürüyü örgütleyen sınıflar, sömürüyle yaratılan insanlık dışı koşullar var olduğu sürece mücadele kaçınılmaz şekilde çeşitli biçimler kazanarak açığa çıkacaktır. Vahşi sömürüye, hak gasplarına, işten çıkarmalara, sendikal hakların engellenmesine, işsizliğe, yoksulluğa, sefalete karşı gelişen her direniş bir meydan okuyuş ve isyandır. Ekonomik ve demokratik talepler üzerinden gelişen her direniş, uzun ya da kısa süreli her mücadele, sınıf mücadelesinin açığa çıkmış halidir. Saldırıları mesafe kaydetmiş olsa da kaybedilmiş her şey direniş ve mücadeleyle geri döndürülecektir. Kazanımlar daha güçlü mücadele ve örgütlenmelerle “kalıcılaştırılacaktır.”

Lila Kağıt'ta sendikalı işçi kıyımı: 17 işçi işten atıldı

HABER MERKEZİ- Temizlik kağıdı üretimi yapan Lila'nın Çorlu'daki fabrikasında sendikalı oldukları için 17 işçi işten çıkarıldı.

Şirketin 2007'de Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde faaliyete başlayan ve şu an 750 işçinin çalıştığı fabrikasında işçiler, Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikasında örgütlenmeye başladı. Bunun üzerine patron, geçen salı günü 5 sendikalı işçiyi, sonrasında ise aralarında sendikalıların da bulunduğu 12 işçiyi "performans yetersizliği" gerekçesiyle işten çıkardı.

'BU ÜLKEDE SENDİKAL ÖRGÜTLENME DEMEK, İŞTEN ATILMAK DEMEK'

İşten çıkarmaların sürmesi beklenirken, bugün işçiler fabrika önünde bir araya gelerek bir açıklama yaptı. "Hepimiz biliyoruz ki, ülkemizde sendikal örgütlenme demek işten atılmak demektir. Ancak bizler işverenler tarafından yasadışı olarak oluşturulan bu duruma karşı her yerde mücadelemizi veriyoruz ve örgütlenmeye devam ediyoruz" denilen açıklamada,

performansı yetersiz diye çıkarılan işçilerin neredeyse tamamının maki- ne operatörü olarak çalışan, gecesini gündüzüne katan, hiçbir özveriden

kaçınmayan işçiler olduğu belirtildi.

'ÖNCEYEN YETERLİYDİ, ŞİMDİ Mİ YETERSİZ OLDU?'

Açıklamada, "Bir kısmı 5 yıl, bir kısmı 3 yıl ya da 2 yıldır Lila kağıda emek veren ve bu süreçte emeklerinin karşılığını alamadıkları için sendikamıza

üye olan işçilerin performansı daha önce yeterliydi de, şimdi mi yetersiz oldu?" diye sorulurken, bu soruların tek cevabının "sendika düşmanlığı"

olduğu vurgulandı.

'ATILAN İŞÇİLER GERİ ALINSIN'

Pandemi sürecinde temizlik ürünlerine olan talebin artmasıyla SOFIA, MAYLO, BERRAK gibi markalar üzerinden şirketin kârına kâr kattığı vurgulanan açıklamada, patrona seslenen

işçiler, şunları söyledi:

"İşçilerin yasal haklarına saygı duy, işten çıkarmaları durdur ve işten haksız yere çıkarılan işçileri işe geri al!

"Bizler köle değiliz. Bizler emekle- riyle çalışan işçiler ve onları evi olan sendikayız. Kaderimizi, geleceğimizi işverenin iki dudağı arasına bırakma- yacağız, kendi geleceğimiz üzerinde söz sahibi olacağız. Bunu kabullene- meyen, işçileri köle gibi gören, iste- diği zaman istediğini yapacağını dü- şünen işveren bilsin ki, sendikayı ve işçilerin söz hakkını tanıyana kadar mücadeleye devam edeceğiz. Örgüt- lenmenin her türlü baskıya maruz kaldığı, işçilerin işten atılarak gözda- ğı verilmeye çalışıldığı bu işyerinde kararlılıkla sendikal mücadeleye ve örgütlenmeye devam edeceğiz.

"Hep birlikte vereceğimiz mücade- leyle eninde sonunda Lila Kağıda sendikayı getireceğiz ve sizin insan- ca yaşayıp çalışabileceğiniz bir işyeri ortamını birlikte oluşturacağız."

ETF Tekstil işçileri gasp edilmek istenen hakları için eylemde

İSTANBUL- Tuzla'da bulunan ETF Tekstil işçilerinin gasp edilmek istenen ikramiye hakları için Şirinevler'de bulunan Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği önünde basın açıklaması düzenledi.

DERİTEKS'e sendikasına üye olan ETF Tekstil işçilerinin ikramiye hakları toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ETF patronu tarafından gasp

edilmek isteniyor. DERİTEKS üyesi işçiler bu saldırıya karşı Şirinevler'de bulunan Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği önünde açıklama düzenlendi. Açıklamaya DERİTEKS üyesi işçiler, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), Türk Metal İstanbul Şube Başkanı ve Mali Sekreteri ve Türk İş 1. Bölge Temsilcisi Adnan Uyar katıldı.

"Fasona para var işçiye para yok, ETF Tekstil parayı işçiye ver", "Sendikasız çalışma, güvenceli iş için çalışma!" yazılı pankartların açıldığı eylemde sık sık "Birlik mücadele zafer", "Sendika hakkımız engellemez" sloganları atıldı.

Açıklamayı DERİTEKS Tuzla Şube Başkanı Hikmet Numanoğlu okudu. Açıklamada, işçilerin haklarını gasp etmek isteyen ETF Tekstil'in patronu Sanem Dikmen'in aynı zamanda Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği başkanı olduğu belirtildi.

'İŞÇİYE PARA YOK, FASONLARA VAR'

İşçilerin zamlar ve enflasyon nedeniyle gelir kaybına uğradığını ifade eden Numanoğlu, "Bütün bu koşullarda ETF'de işveren yetkilileri ile birçok kez görüşmelerde bulduk. Toplu iş sözleşme dönemleri işçilerin umutla bekledikleri dönemlerdir. Ancak işveren işçilerin beklenti ev taleplerinden oldukça uzak bir teklifle masaya geldi." dedi.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"ETF işvereni, işçisine kazandırmak yerine fason firmalara kazandırmaya ve onlara çok daha fazla para ödemeyi tercih ediyor. Yani işçiye para yok ama fasonlara para buluyor. Çok daha fazla üretim maliyetlerine katlanmayı göze alıyor. Bu yanlışı ne kadar daha devam ettireceksiniz? Hem bunu yapacaksınız hem de işçiye gelince yok diyeceksiniz. İşçi burada iyi niyet görmüyor. Fasonlara vereceğiniz paraları işçinize verseydiniz bu sözleşme çoktan bitmişti.

İşçiler yeterince mağdur olmuştur. Toplu İş Sözleşmesinin bağitlanması ve neticelenmesi için çağrımızı yineliyor ve bundan sonraki süreçte ilgili markalar ve küresel seviyede bağlı oldukları çalışan hakları organizasyonları ile iletişime geçeceğimizin altını çizmek isteriz."

Hasta tutsak Mehmet Ali Çelebi yaşamını yitirdi: Katili devlettir!

İSTANBUL– Sincan Hapishanesi'nden 25 Ağustos'ta hastalıklarının ağırlaşması üzerine tahliye edilen Mehmet Ali Çelebi, tedavi edildiği hastanede yaşamını yitirdi.

Ankara'da bulunan Sincan Hapishanesi'nden 25 Ağustos'ta hastalıklarının ağırlaşması üzerine tahliye edilen ve tedavi için gittiği Başakşehir Çam Sakura Şehir Hastanesi'nde kan kanserinin akciğere sıçradığının tespit edilmesi üzerine yoğun bakıma alınan Mehmet Ali Çelebi, (70) yaşamını yitirdi.

5 GÜNDÜR YOĞUN BAKIMDAYDI

Dün doktorlar Çelebi'nin tedaviye cevap vermediğini belirtmişti. Kan kanseri ve böbrek yetmezliğinin yanı sıra çok sayıda hastalığı bulunan ve hapishanede haftanın 5 günü hastaneye giderek tedavi

gören ağır hasta tutuklu Çelebi, infaz ertelemesi başvurusunun ardından 25 Ağustos'ta 6 ay infaz erteleme kararı ile tahliye edilmişti. Çelebi, tahliye edilmesinin ardından İstanbul'da bulunan Başakşehir Çam Sakura Şehir Hastanesi'nde tedavi görmeye başlamıştı. Burada gerçekleştirilen tetkiklerin ardından kanserin Çelebi'nin akciğine sıçradığı tespit edilmişti. Durumu ağırlaşan Çelebi, 31 Ağustos akşamı yoğun bakıma alındı.

28 yıldır hapishanede tutuklu bulunan Çelebi'nin Ankara'da tedavisi için yaklaşık 9 ay önce Bolu F Tipi Kapalı Hapishanesi'nden Sincan Hapishanesi'ne sevk edilmişti. Burada tedavisi devam ederken çenesinden felç geçirdiği öğrenildi.

ÇENE FELCİ GEÇİRDİ

28 yıldır hapishanede tutuklu bulunan Çelebi'nin Ankara'da tedavisi için yaklaşık 9 ay önce Bolu F Tipi Kapalı Hapishanesi'nden Sincan Hapishanesi'ne sevk edilmişti. Burada tedavisi devam ederken çenesinden felç geçirdiği öğrenildi.

TOPRAĞA VERİLDİ

Çelebi'nin tedavi gördüğü Başakşehir Çam Sakura Şehir Hastanesi morgundan alınan cenazesi, önce Küçükçekmece Mezarlıklar Müdürlüğü'ndeki

gasilhaneye, ardından da Esenyurt'ta bulunan Erenler Cemevi'ne getirildi. Burada düzenlenen cenaze törenine Çelebi'nin ailesi ve yakınlarının yanı sıra HDP'li bazı milletvekilleri, partinin il ve ilçe yöneticileri, Marmara Tutuklu ve Hükümlü Aileleri İle Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (MATUHAY-DER) eşbaşkanları ve yöneticileri, Anadolu Yakınlarını Kaybedenlerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ANYAKAY-DER) yöneticileri, Partizan ve PŞTA ile çok sayıda kişi katıldı.

Cemevi'ndeki törenin ardından Çelebi'nin naaşı defnedilmek üzere Büyükkçekmece Çakmaklı Mezarlığı'nda götürüldü. Mezarlık girişinde cenaze aracından indirilip, omuzlara alınan Çelebi'nin tabutuna sarı, kırmızı ve yeşil renkli puşi sarıldı, Mezarlığa taşınan cenaze dualar eşlinde defnedildi.

ÖLÜMÜN KIYISINDA TAHLİYE EDİLDİ

Defin işlemlerinin tamamlanmasının ardından konuşan MATUHAY-DER Eşbaşkanı Esin Çelik, ağır hasta tutukluların ATK raporlarına rağmen tahliye edilmeyerek ölüme terk edildiklerini, Çelebi'nin de ölümün kıyısında tahliye edildiğini söyledi.

AVCI: HAYALLERİNİ GERÇEKLEŞTİRECEĞİZ

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Erdal Avcı da Çelebi'nin mezarı başında yaptığı konuşmada ağır hasta tutukluların devlet politikası olarak ölüme terk edildiklerini ifade etti.

28 yıl boyunca faşizme boyun eğmeyip, inançlarından ve değerlerinden taviz vermediğini belirttiği Çelebi'nin mücadelesinin özgürlük ve adaleti hedeflediğini dile getiren Avcı, şunları söyledi: "40 yıldır bu savaşı yürüten faşist bir devlet var. Ağır tecrit altında kalan yoldaşlarımız var. Bizim de bu mücadelede sorumluluklarımız var. Mehmet Ali Çelebi yoldaşımıza sözü-müz olsun ki, uğruna mücadele ettiği özgür yaşamı inşa edecek, hayallerini gerçekleştireceğiz."

DİRENİŞ ZAFERLERLE TAÇLANACAK

HDP Şırnak Milletvekili Nuran İmir ise, Çelebi'nin yaşamını faşizme karşı mücadeleye adanmış olduğunu belirterek, mücadeleyi mutlaka özgür ve adil bir sistemle taçlandıracaklarını kaydetti. İmir, Şırnak'ın İdil ilçesinde 7 yaşındaki Mihraç Miroğlu'nu zırlı polis aracının tarafından ezilerek katledilmesini hatırlatarak, devletin ister cezaevinde ister dışarda olsun ayırt etmeksizin Kürtleri katlettiğini belirtti. İmir, faşizme karşı devam eden direnişti zafere ulaştıracaklarını belirterek, sözlerini sonlandırdı.

Tutsak Partizanlar:

Keyfi uygulamalar tecridi daha da ağırlaştırıyor!

HABER MERKEZİ- Pandemiyle birlikte tecrit koşullarının ağırlaştığı hapisha-

nelerde keyfi uygulamaların ardı arkası kesilmiyor. Silivri 1 Nolu Kapalı Hapishane'de kalan tutsak Partizanlar aileleriyle yaptıkları haftalık telefon görüşmesinde keyfi uygulamaların ve haklarına yönelik saldırıların son dönemde arttığına dikkat çekerek gelişen saldırılara karşı duyarlılık çağrısı yaptı.

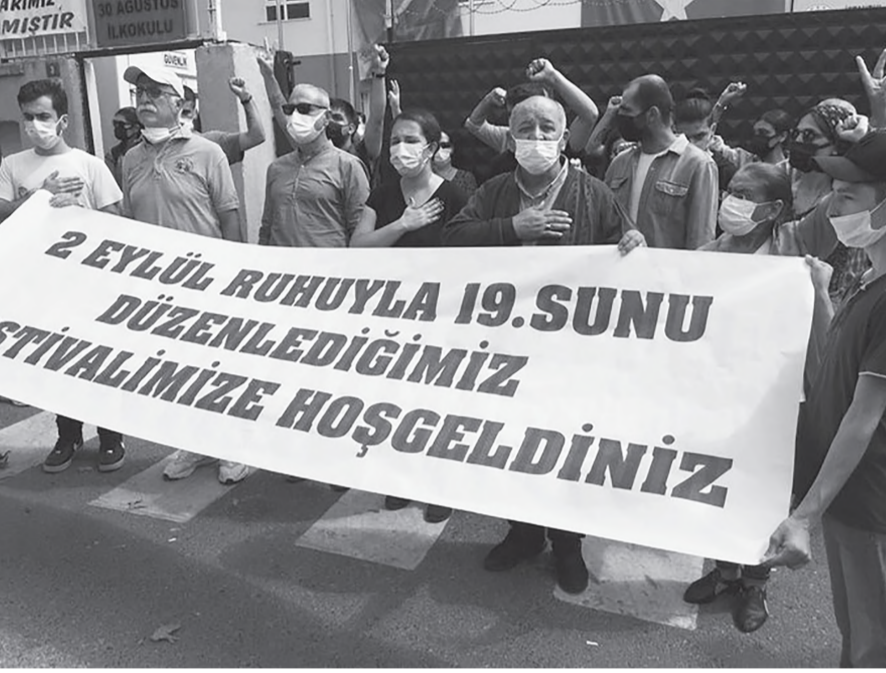
Tutsak Partizanlar, pandemi bahanesiyle spor, sohbet, aylık açık görüş vb. haklarının gasp edilmesini yeni

keyfi uygulamaların takip ettiğini, her keyfi uygulamanın devrimci tutsaklar üzerindeki tecridi ve baskıyı daha da ağırlaştırdığını ifade etti. Tutsak Partizanlar, Ünal Yiğit'in görüş hakkının engellenmesi, arkadaş görüşçülerinin güvenlik soruşturması gerekçesiyle kabul edilmemesi, mahkemeden döndükten sonra karantinede tutulduğu zaman aşılmasına rağmen hücrelerine geri götürülmemesi gibi keyfi uygulamaların tecridi ağırlaştırmaya yönelik son örnekler olarak sıraladı.

Keyfi uygulamalara ve saldırılara karşı günlük mücadele ve tavır alış içince olduklarını söyleyen tutsak Partizanlar tecridi ağırlaştırmayı amaçlayan

bu son uygulamaları boşa çıkarmaya yönelik eylemli bir süreç başlattıklarını duyurdu. Taleplerine, hapishane idaresinin olandan daha fazla saldırganlıkla karşılık verdiğini, "tek tek dağıtırım, hücrelere atarım" tehdidinde bulunduğunu söyleyen tutsak Partizanlar, taleplerinin kabul edilmesi için periyodik biçimde kapı dövme, slogan atma, gündüz ve gece çağrı butonuna basma, dilekçe yazma, çeşitli gazetelere bilgilendirme mektupları yazma gibi çeşitli eylemler düzenlediklerini belirttiler. Son olarak tutsak aileleri başta olmak üzere halkın saldırılara ve keyfi uygulamalara karşı duyarlı olmasını istediklerini, beklentilerinin bu yönde olduğunu dile getirdiler.

19. 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali yasaklara rağmen gerçekleştirildi

İSTANBUL- Ataşehir ve Ümraniye Kaymakamlıkları tarafından yasaklanan 19. 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesi'nde gerçekleştirildi.

Festival programı, Deniz Gezmiş Parkı ve 30 Ağustos İlköğretim Okulu önünde yapılan basın açıklamalarıyla başladı. Yapılan açıklamalarda faşist yasaklar teşhir edilirken 2 Eylül şehitleri anıldı. Açıklamada sık sık "Yaşasın 2 Eylül direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

Açıklamalar öncesi, başta PSAKD Ataşehir Şubesi olmak üzere 1 Mayıs Mahallesi'nin tamamı zırhlı araçlar ve çevik kuvvet polisleri tarafından ablukaya alındı. Cemevini ablukaya alan polisler kitleyi giriş-çıkışlarda taciz ederken PSAKD'a ait ses ve anons araçlarının da çıkışlarını engelledi.

ETKİNLİK CEMEVENE TAŞINDI

Ümraniye ve Ataşehir Kaymakamlıklarının yasak kararı üzerine festival programı PSAKD Ataşehir Cemevi bahçesine taşındı.

Cemevi bahçesinde saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, Proletarya Partisi öncülüğünde kurulan 1 Mayıs Mahallesi'ne 2 Eylül 1977'de devletin saldırısı sonucu yaşamını yitirenler anıldı.

"Faşizme karşı 2 Eylül ruhuyla mücadeleye" şiarıyla düzenlenen festivale Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesi, Partizan ve HDP katıldı.

Festival kapsamında "Güncel Siyasal Süreç" başlığıyla düzenlenen panelde, HDP Antalya Milletvekili Kemal Bülbül, Partizan temsilcisi Kenan Özyürek ve KÖZ temsilcisi Orhan Dilber konuşmacı olarak yer aldı.

"IRKÇI SALDIRI DENEN ŞEY SİYASALDIR, SINIFSALDIR"

PSAKD Ataşehir Şubesi'nden İsmail Aslan 1 Mayıs Mahallesi'nin isminin, 1 Mayıs 1977 tarihinde İstanbul Taksim'de yaşanan katliamda hayatını kaybedenlerin anısına konulduğunu ifade etti.

KÖZ temsilcisi Orhan Dilber, son dönemde yükselen ırkçı ve nefret saldırılarına değinerek; "Toplumdaki esas çatışma unutturulmaya çalışılıyor. Esas çatışma, ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen arasındadır. İrkçi saldırı denen çatışma siyasaldır, sınıfsaldır. Hangi inançtan, hangi kökenden olursa olsun emekten yana olanları, ezilenleri birleştirmemek; birbirine düşürüp, bölmek için tezgâhlanan bir şeydir. Gelen saldırılara karşı tek cepheden ortak mücadele edilmelidir" dedi.

"ALEVİ HAREKETİ DEMOKRASİ HAREKETİDİR"

Partizan temsilcisi Kenan Özyürek ise şöyle konuştu:

"Demokratik hareketler sıkıştırılmış durumdadır. Halkın kendini ifade edebileceği kitle örgütleri kuşatılmış durumda. Grevler yasaklandı. İktidar bununla övünüyor. AKP ve MHP her

şeyi yasakladıkları saltanatı sürdürmek istiyor. Buna karşı çok ciddi tepki de büyümüş durumda.

12 Eylül'den sonraki tüm hareketler sokakta aktif bir mücadele içinde gelişti. Bugüne baktığımızda Alevi hareketini incelediğimizde; Alevi hareketi cemevlerine sıkışmış bir hareket değildi. Sokakta ciddi demokrasi mücadelesi verdi. Son dönemde cemevlerine hapsedilmiş Alevi hareketi görüyoruz. Evet cemevleri gerekli fakat bizi cemevlerine hapsedtiklerinde cemevlerinin camiden farkı kalmaz. Alevi hareketi bir demokrasi hareketidir."

Partizan temsilcisinin konuşmasının ardından CHP Ataşehir İlçe Yönetimi festival alanını terk etti.

"CUMHURİYET ADI ALTINDA 3. MEŞRUTİYET KURULDU"

HDP Antalya Milletvekili Kemal Bülbül'de 1 Mayıs Mahallesi'ndeki polis ablukasına ilişkin olarak, "Burayı devlet kuşatmış. Neden? Burası Alevi, Kürt, kadın olduğu için kuşatmış. Çoğullarımızın tamamını bir araya getirmek zorundayız. Bu ülkede, "Kürt'üm, Alevi'yim, kadınıym" dedğiniz zaman siyaset yapmış oluyorsunuz. Çünkü bu değerler inkâr ediliyor. Bu değerlere saldırılıyor. Bu hükümet gitmez diyenler oluyor. Bir şey yapamazlar. Gidecekler. Cumhuriyet adı altında 3. meşrutiyet kuruldu. Şu an 4. meşrutiyeti yaşıyoruz. Böyle cumhuriyet olmaz. Yüzde otuz güçleri kalmış. Herkes bekliyor ki bir tane kurtarıcı gelsin. 2 Eylül 1977 deneyimi çok önemli. Masal değil. Onu tekrar yapamayız. Buna gerek de yok. Konjoktürel olarak yapmamız gerekenler var. Yapacağımız şey çoğulluğu kapsayıcı şey olmalı" ifadelerini kullandı.

Panelin ardından devam eden etkinlikte Grup İsyan Ateşi, Ümit Taşkıran, Grup Vardiya ve Grup Koma Gölgedekiler sahne aldı. Grup İsyan Ateşi'nin sahneye çıktığı esnada "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganı atıldı.

Umut Yayımıcılık'ın da stant açtığı festival sanatçıların sahne almasının ardından sona erdi.

İki ayını doldurmamış bebeği öldürüp 'terörist' dediler

HABER MERKEZİ – Cizre'de 35 günlük bebekten 80 yaşındaki insana 21 kişinin katledildiği ilk sokağa çıkma yasağının üzerinden 6 yıl geçti. Hala sorumluların yargıda hesap vermesi engelleniyor. Dönemin başbakanı Ahmet Davutoğlu, "Terörle mücadele defterleri açılırsa birçok insan, insan yüzüne çıkamaz" demişti.

Tarihler 4 Eylül 2015'i gösterdiğinde Şırnak Valiliği'nin kararıyla kent Cizre ilçesinde "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi. Bu kararla birlikte ilçenin Nur, Cudi, Sur ve Yafes mahalleleri hemen zırhlı araçlarla abluka altına alındı. 150 bin nüfusa sahip Cizre, ülkenin yüzyıllık geçmişinde yer tutan Kürt sorununun çözümüne dair kurulan masanın, Suruç'ta işlenen şüpheli iki polis cinayeti gerekçesiyle AKP iktidarı tarafından devrilmesi akabinde hazırlanan "Çöktürme Planı'nın devreye konulduğu merkezlerden biriydi.

Akşam saat 20.00'den itibaren geçerli olan yasak, 12 Eylül günü sabah 07.00'ye kadar sürdü. 9 günlük yasak sonrasında dönemin Şırnak Valisi Ali İhsan Su'nun imzasıyla yapılan yazılı açıklamada, ilçede "başarılı" bir operasyon gerçekleştirildiği belirtildi.

21 KİŞİ KATLEDİLDİ

Bu süre zarfında 35 günlük bebekten 80 yaşındaki insana kadar 21 kişi katledildi. Katledilen bu sivilin isimleri ve yaşları şöyleydi: Mehmet Emin Levent (21), Hacı Ata Borçin (70), Hetban Bülbül (65), Sait Çağdavul (19), Muhammed Tahir Yaramış (35 günlük bebek), Cemile Çağırğa (10), Osman Çağlı (18), İbrahim Çiçek (80), Meryem Süne (53), Özgür Taşkın (20), Seyit Eşref Erdin (60), Zeynep Taşkın (18), Maşallah Edin (35), Sayit Nayici (17), Selman Açar (10), Bünyamin İrci (15), Mehmet Dikmen (70), Bahattin Sevinik (50), Suphi Saral (50), Mehmet Erdoğan (75) ve Mehmet Emin Açık (70).

Belediyenin iş makinalarının önüne yatarak talana geçit vermediler

kamyon kumla koruya girdi. Bunun üzerine makinaların önüne yatan gönüllüler, "Korunun çöplerini toplamak bakımını yapmak yerine adım adım yapılaşmaya açmaya çalışmak ancak size yakışır! Buraya "toprak" dökemezsiniz ve genişletemezsiniz... Koruyu korumayı öğrenceksiniz!" dedi.

BELEDİYE GÜVEN VERMİYOR

HABER MERKEZİ- İstanbul Üsküdar Belediyesi'nin Validebağ Korusu Düzenleme ve Rehabilitasyon Projesi'ne Koru'nun ekolojik yapısının bozulacağı gerekçesiyle karşı çıkan Validebağlıların direnişi sürerken, belediye çalışanları koruda yol yapma çalışması başlatmak istedi. Birinci derece sit alanı olan koruya koruma kurulu onayı olmadan hiçbir çalışmaya izin veremeyeceklerini söyleyen direnişçiler iş makinalarının önüne yattı.

AKP'li Üsküdar Belediyesi ilçede bulunan ve birinci derece doğal sit alanı niteliği taşıyan Validebağ Korusu'nu ranta açmayı hedefliyor. "Validebağ Korusu Düzenleme ve Rehabilitasyon Projesi" adı altında oluşturulan imar planına karşı Validebağlılar aylardır direnişlerini sürdürüyor.

"KORUYU KORUMAYI ÖĞRENECEKSİNİZ"

Bu sabah belediye işçileri "yollardaki çukurları kapatacağız" diyerek iki

Konuyla ilgili konuşan Validebağ Savunması ve Validebağ Gönüllüleri, mahkemenin yürütmeyi durdurma kararının olmasına rağmen, koruya hukuksuz bir şekilde müdahale edildiğini, Üsküdar Belediyesi'nin iki kamyon kumla yoldaki çukurları kapatacaklarını söylediğini ancak bunun bahane olduğunu ve kendilerine güven vermediğini ifade etti. Belediyenin koruyu rantta açmak için böyle yollara başvurduğunu da belirten gönüllüler hiçbir şekilde koruyu terk etmeyeceklerini yaşam alanlarını korumak için talana izin vermeyeceklerini vurguladı.

Gönüllüler ayrıca avukatları aracılığıyla suç duyurusunda bulduklarını söyledi.

Koruda çok sayıda polis eşliğinde belediye çalışanı ve direnişte olan gönüllülerin bekleyişi sürüyor.

"Beykoz ormanlarını talan etmenize izin vermiyoruz"

HABER MERKEZİ- İstanbul Beykoz Kirazlı mevkinde 111 bin metrekare orman alanı imara açan proje gündeme geldiğinde kamuoyunun tepkisini çekmişti. Orman alanının yok edilerek yapılamaya çalışılan villa, AVM ve iş merkezi projelerine karşı yaşam savunucuları daha öncesinde itiraz dilekçeleri toplamış ve İBB Planlama Müdürlüğü'ne iletti. Yaşam savunucularının itiraz dilekçelerine ve kamuoyunda gündeme gelmesiyle oluşan tep-

kilere rağmen projenin temelleri atıldı.

Beykoz Çevre Dayanışması ve Beykoz Kent Dayanışması'nın çağrısıyla yaşam savunucuları bir kez daha eylemdeydi. Beykoz Merkez Meydan'da bir araya gelen yaşam savunucuları burada bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını Ayşenur Sunar okurken yaşam savunucularından Yavuz Kaya da bir şiir okudu.

Çevre örgütlerinden Dersim'i sahiplenme çağrısı

İSTANBUL- Dersim'de devam eden yangınlara dikkat çekmek için Kadıköy'de açıklama yapan Munzur Çevre Derneği, Peri Vadisi Dernekleri Platformu ve DEDEF, yetkililerin yangına müdahaleye izin vermemesine tepki göstererek çağrıda bulundu.

Çevre örgütleri, Dersim'de 12 gündür devam eden orman yangınlarına dikkat çekmek için Kadıköy Rıhtım'da açıklama yaptı. Munzur Çevre Derneği de eyleme "Dersim'de ormanlar yanıyor, ses ol" pankartı ve "ormanlarımızı devletten koruyalım", "orman yangınları politiktir" dövizleri ile katıldı.

Munzur Çevre Derneği adına Özkan Arslan tarafından yapılan konuşmada "90'lı yıllarda köylerimizin boşaltılmasıyla birlikte, orman yakmalar sistematiğe bir hal aldı. Günümüzde de bu yangınlar devlet eliyle devam ettiriliyor. Bu yangın da devlet eliyle çıkarılmış ve söndürülmesi engellenmiştir. Sistemin doğa üzerindeki tüm saldırılarına karşı cevap olduk. Tüm kamuoyundan da Dersim'in ormanları yanarken ses olmalarını istiyoruz" ifadelerine yer verildi.

YASAKLI BÖLGE BAHANESİ

DEDEF Çevreden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Ulaş Yeğin de Dersim'de devam eden yangının binlerce hektarlık alanın yok olmasına neden olduğunu söyleyerek, kolluk kuvvetlerinin "yasaklı bölge" gerekçesiyle kent halkının söndürme çabalarını engellediğine dikkat çekti.

Hiçbir devlet kurumunun bölge kentlerindeki yangınlara zamanında müdahale etmediğinin altını çizen Yeğin, "Yangının devam ettiği an itibarıyla bölge halkından gelen bilgiler arasın-

dadır. Sadece Dersim'de değil Bingöl, Yayladere, Cizre ve Şırnak bölgeleri de günlerce yanmış ve müdahaleye izin verilmemiştir. Bölgemizde operasyondan kaynaklı yaşanan yangınlar, her yıl yüzlerce hektar orman alanının kaybolmasına neden olurken, yangınla mücadelede büyük miktarda masraflara, ekolojik dengenin bozulmasına, canlı yaşamına, yaban hayatının önemli ölçüde tahrip olmasına neden oluyor" ifadelerini kullandı.

SAHIPLENME ÇAĞRISI

Batıda ormanları söndürmek adına yapılan çalışmaların aynısının bölge kentlerinde de yapılması gerektiğini belirten Yeğin, "Yangın yayılmadan ve geç kalınmadan havadan ve karadan acil müdahale edilmesini istiyoruz. Ormanlarımızı kül eden yangın değildir, savaşlar, rantlar ve doğanın devletin öncelikler listesinde yer almamasıdır. Buradan bir kez daha söylüyoruz; yanan orman alanlarının yerine maden ocaklarının açılmasını değil, bir an önce fidan dikimi yapıp eski haline döndürülmesini istiyor ve takipçisi olacağımızı belirtiyoruz" şeklinde konuştu.

Konuşmaların ardından açıklama, sloganlar eşliğinde son buldu.

FESTİVALDE EYLEM

Dersim'de askeri operasyonlar sonucu başlayan ve müdahale edilmeyen orman yangınları ile ilgili Munzur Çevre Derneği tarafından Hacı Bektaş-ı Veli anma etkinliklerinde eylem yapıldı. "Dersim'de Ormanlar Yanıyor Ses Ol" pankartıyla Yenikapı etkinlik alanına giren Munzur Çevre Derneği üye ve yöneticileri Dersim'i ve doğayı sahiplenme çağrısı yaptı.

Sisteme Yedeklenmek İstenen Aleviler Kendi Dinamiklerini Harekete Geçirmelidir

Uzun süredir Alevi hareketinin sürece dair durduğu yer ve yaşanan saldırılar karşısında aldığı tutum ve iç işleyişinde yaşadığı sorunlara dair çeşitli eleştiriler yapılmaktadır. Alevi kurumları ise bu eleştirileri zamana yayarak geçiştirmekte ya da yapılan eleştirilere sessiz kalarak girdikleri yolda yürümeye devam etmektedirler.

Alevilere yönelik uzun süredir sürdürülen asimilasyon politikasında istenilen ve hedeflenen amaca tam olarak ulaşılmadığı için 1990'lı yılların başından itibaren bu saldırılara yeni bir konsept eklendi. 1992 yılında Tansu Çiller döneminde İzzettin Doğan eliyle geliştirilmekte olan ve demokratik hakları için kamuoyunda yer alan Alevi hareketine içeriden müdahale yapılmaya başlandı. Kurulmakta ve gelişmekte olan Alevi hareketi İzzettin Doğan vasıtası ile ilk bölünmeyi yaşadı. Ekonomik yardımlar yapılarak Alevilerin kendi lokmaları ile yapılan cemevleri yerine Cem Vakfı'na verilmek üzere cemevleri yapıldı. Cemevlerinde Türk-İslam sentezi ile eğitim gören dedeler eğitildi.

Kırdan kentlere göç eden Alevilerin inanç alanına müdahale etmek için hazırlıklar yapılıyordu. Diğer yandan CHP'li belediyeler de kendi buldukları yerelerde Alevilerin yaptıkları cemevlerine yardımlar yapmaya başladı. Hatta büyük binalar "lüks" cemevleri yapılmaya başlandı. Ankara'daki Hacı Bektaş Vakıf Binası da bu sürecin ilk örneği oldu. Kısacası fiili yok sayma, katliamlarla susturmaya yönelik saldırıya birde içeriden "iyi polis" rolü ile kendisinin belirlediği ve öngördüğü Alevileri yaratma politikası eklenmeye ve bu süreçten itibaren esas alınmaya başlandı. Ancak 1990'lı yıllardaki devrimci-demokratik mücadelenin ileri noktada olması, Kürt halkının en ileri düzeyde mücadelesi, Alevilerin de kendi hakları için örgütlenmeleri ve talepleri etrafında buluşmaları, bu anlamda demokratik mücadele alanında önemi yer kaplamaları ile bu saldırı istenilen düzeyde ilerlemedi.

2010 sonrası demokratik Alevi hareketinin, temel taleplerinden geri noktaya düşmesi iç işleyişindeki tıkanıklıkları aşamaları nedeni ile içeriye kapanma sürecine girildi. Devlet, bu

kapanma sürecinde içeride yerleşenleri harekete geçirdi ve içerideki müdahalelerle yeni adımlar atılmasını sağladı.

AKP iktidarında Davutoğlu'nun Başbakanlığı sürecinde başlayan "Alevi Çalıştayları" ile siyasal sürecin ağırlığı da gösterilerek "devletin Alevisi" hamleleri başlandı. Bu hamleler, Alevi Kültür Dernekleri Genel Başkanı Doğan Demir üzerinden yapılmaya başlandı. Bu süreç aynı zamanda Alevi hareketinin demokratik işleyişinde tasfiye hamlelerinin yapıldığı süreçtir. Görevden almalar, atamalar (darbe-

ler) gibi Alevi hareketinde olmayan yöntemlerin de denendiği dönemdir. Bu dönem demokratik Alevi hareketinin rotasının değiştirilmesinin başlatıldığı bir sürecin de adımları oldu. Bu kişileri daha sonra Davutoğlu'nun partisinden kurucu üye olarak gör-

alanlarda hissedilmektedir. Bu krizin yönetilmesi için toplumun önemli dinamiği olan Alevilerin CHP'ye yedeklenme döneminin ikinci evresine geçilmektedir. Cumhuriyetin ilk döneminde CHP ile yaşanan süreç, Kılıçdaroğlu-İmamoğlu dönemi ile tekrar edilmek istenmektedir.

Bu süreci, "2021 Hacı Bektaş Yılı" vesilesiyle Nevşehir Hacı Bektaş etkinlikleri ve İstanbul'da yapılan Hacı Bektaş etkinliklerinde görebiliriz. Bugüne kadar Alevileri sadece kendine yedekleyen, seçim sürecinde hatırlayan CHP; bu politikanın artık Aleviler için kabul görmeyeceğinden dolayı artık bu tarzın değiştirilmesi gerektiğini bilmektedir. Öyle ki Hacı Bektaş yılında Bektaşî kültürü üzerinden Hacı Bektaş-İ Veli'nin sadece "hoşgörüsü" topluma şırınga edilmek istenmektedir. Alevilerin yaşadıkları acılar, bu acılar karşısındaki direnişlerinin adeta üstü örtülüyor. Bunu Hacı Bektaş'ta ve İstanbul'da CHP'lilerin yapması anlaşılır ancak Alevi kurumlarının ve yöneticilerin bunu yapması, Alevileri götürmek istedikleri yeri bize göstermektedir. İstanbul'daki etkinliklerde Alevi kurumlarının "tarihi buluşma" yaklaşımları adeta tarihlerini inkâr eden bir tutumdur. Bunlar Alevi kurumlarının başında bulunan tasfiyecilerdir.

Diğer yandan AKP'nin dönem dönem uyguladığı bu politikaları yerelerde CHP'nin de uyguladığını görüyoruz. Hatta Alevi kurumları CHP'yi kendi partisi gibi görerek iş ilişkilerinde daha derin ve ileri noktalara varan diyaloglar kurmaya başladı. Sahil bölgeleri başta olmak üzere cemevlerini CHP'liler yapmaya, yönetimlerini seçmeye, hangi Alevi kurumuna vereceklerine karar vermeye başladılar. İbadet alanlarını inşa eden ve Alevilere tahsis eden siyasal güçler (AKP-CHP) Alevilerin nasıl yaşamaları

ve düşüncelerini de sağlamak istiyorlardı.

Geçen dönem yerel yönetimleri kaybeden AKP'nin genel olarak düşüş sürecine girmesi CHP'nin iktidar olmaya yönelik seçeneğini artırmaktadır. Yaşadığımız ekonomik ve siyasi kriz tüm

CHP'nin bu süreçteki adımlarının bir yanı yaklaşan genel seçimlerde kendilerinden uzaklaşan Alevi oylarının tekrar geri alınması, ikinci yanı ise bugün süren krizde Alevileri kendi politikaları etrafında yedeklemektir. Hacı Bektaş'taki etkinliklerde CHP ağırlıklı bir programı görmekteyiz. Aleviler de bu programın sadece küçük bir parçası oldular. Kısacası her iki program da Alevileri CHP'ye teslim etme ya da teslim alma hamlesidir.

Alevilerin yaşanan süreçte kendi içlerinde kurumlarına rağmen bağımsız ve temel talepleri etrafında atılacak adımlar ile bugüne kadar olduğu gibi bugün de direnişi örebilirler. Bu demokratik, fiili mücadele yolları asla akıldan çıkarılmamalıdır. Önümüzdeki süreçte bekleyen bu önemli tehlikeye karşı, Aleviler kendi dinamikleri ile temel talepleri etrafında mücadeleye sarılmak zorundadırlar.

Emperyalist Gericilikte İnşa Edilen Kadın Düşmanlığı

1996-2001 yılları arasında Afganistan'da iktidar olan Taliban'ın egemenliği, 11 Eylül saldırısını bahane eden ABD'nin Afganistan işgali ile son bulmuştu. Aradan geçen 20 yıllık süreç içerisinde iç savaşın hiç bitmediği Afganistan'da Taliban'la anlaşan ABD hızlı bir şekilde Afganistan'dan çekildi. Bu çekilmeyle birlikte güçlü bir direniş ile karşılaşmayan ve hızla ilerleyen Taliban bir kez daha egemen konuma geldi. 20 yıl öncesinde Taliban'ın uyguladığı şeriat yönetimini deneyimleyen, o dönem zulüm, baskı ve ellerindeki tüm hakları alınan Afganistan halkı korku ve panik halinde ülkeden canları pahasına kaçmaya başladı.

Hakimiyeti sağlayan Taliban her ne kadar biz 20 yıl önceki gibi değiliz değiştik dese de tüm gericiliği ve şeriat kanunları ile ilk yaptığı icraat yine kadın düşmanlığı oldu.

Afganistan'da yaşananlara baktığımızda savaş, yoksulluk, zulüm, katliam var. Her daim emperyalist saldırıların ve iç savaşların bitip tükenmediği bir ülke gerçekliği var. Bununla birlikte de güçlü direnişlerin olduğu bir tarih var. Bugün Taliban'ın hakimiyeti ve yeniden bir dizayn söz konusu. Afgan halkının da geçmişten Taliban'a dair deneyimleri var.

EMPERYALİST KAPİTALİST SİSTEM KADINLARA ÖZGÜRLÜK SUNAMAZ!

Burjuva medya ve birçok feminist kadın örgütlenmesi, ABD işgali altındayken iktidarın yasakçı olmadığını, kadınların ülkede can güvenliğinin

olduğunu, Taliban'ın katliam, gözyaşı ve gericilik getirdiğini söyleyerek emperyalist işgalleri meşrulaştıran bir yanı geliştirmektedirler. Oysa bugün gericilik, şeriatçı olarak Afganistan'da hüküm süren Taliban'ın oluşmasında da büyümesinde de emperyalist güçler başrolü oynamıştır. Rus Sosyal Emperyalizmi tarafından işgal edilen Afganistan'da o dönemin koşullarında kadınlar, yaşamda ve iş hayatında daha aktif ve daha fazla hakka sahip olsalar da sınıfsal ve cinsel sömürüye yoğun bir şekilde maruz kalmaktaydı; ancak bu daha ince yöntemler ve modern bir şekilde sürmekteydi. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin işgali sonucu ABD-NATO etkisi ile birlikte gericilik örgütlenmelerin palazlanmasına zemin oluşturulmuş ve göz yumulmuştur. Timsah gözyaşları ile Afgan kadınlarının zulüm gördüğünü söyleyenler bu zulmün mimarlarıdır. Ve özleri itibari ile de sömürge, yarı-sömürge olarak girdikleri ülkelerde sözde demokrasiyi, insan haklarını, kadın haklarını vs. getirdiklerini dile getirirler de en geri yanları ile burada var olur ve o geri yanları korumak için politikalar geliştirirler. Kısacası emperyalistler ilerici söylemlerde bulunsalar da işgal ettikleri coğrafyalara en gericilik politikaları uygulayarak oraların gelişmesini engellerler. Bu emperyalistlerin sömürge, yarı-sömürge ülkelerde kendilerini güçlendirmek için uyguladıkları stratejinin bir parçasıdır.

DOĞRU TESPİT DOĞRU SONUCA ULAŞTIRIR

Evet Taliban gericilik ve faşist bir niteliğe sahiptir. Şeriat hukuku uygulayarak en başta kadınları hedef almaktadır. Kuşkusuz Afgan kadınları Taliban'a karşı haklı ve onların burjuva temelde bile olsa hak mücadelesi savunulmalı, onlarla dayanışma gösterilmelidir.

Ancak bu emperyalizmin, burjuvazinin, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin, ABD emperyalizminin sahte özgürlüğünü haklı ya da ehven-i şer göstermeye dönüşmemelidir. Taliban faşizmi, emperyalizmin bir uzantısı ve sonucudur. En az emperyalizm kadar gericilik ve kadın düşmanlığıdır.

Sorunlar birbirinden ayrıştırılabilmelidir. Taliban işgale karşı savaşmıştır ancak bir yandan da emperyalizmle ilişki kurarak Afgan halkının çıkarları doğrultusunda değil emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda politika geliştirmiştir. Gericilik sınıfsal ve ideolojik karakteri iktidara geldiğinde onu faşizmi kurumsallaştırmaya yönlendirmiştir.

Faşizmin ya da gericiliğin, laiklik savunusu ya da onun şeriatçı olması asıl mesele değildir. Asıl mesele sınıfsal karakteridir. Kadınlara yaklaşımını da belirleyen bu sınıf karakteridir. Kadınlara düşman olan Taliban işçilere dost değildir, ezilen uluslara ya da inançlara dost değildir. Şeriat hukuklu faşizm, burjuva anayasalı faşizmden öz olarak farklı değildir. Önemsiz de değildir, burjuva haklar niteliğinde bile olsa kadın hakları, örgütlenme, ifade hakları bizim mü-

cadelesini vereceğimiz konulardır. Ancak vereceğimiz mücadele iktidar mücadelesine, faşizmin yenilmesine odaklanmalıdır. Tek bir sorundan ya da kimlikçi ya da burjuva liberal teorilerin gözlüğünden bakılmamalıdır. Öyle bakılırsa tam da sorunun yaratıcısı emperyalist gericilik ilerici görülür, kurtarıcı görülür, kadın savunucusu görülür.

Burjuva feminist algı Afgan kadınların yanında olmak adına emperyalizmin servis ettiği algıyı işlemektedir. Bunun Afgan kadınlara hiçbir faydası yoktur. Bu ancak Afgan kadınların emperyalizm gerçekliğini kavramalarını sağlar ve Taliban'ın gitmesi için emperyalizmden medet umar hale getirir. Afgan kadınlarının kurtuluşu Afganistan'ın özgürleşmesi ile mümkündür. Afganistan'ın kurtuluşu ise devrimci bir mücadele ile mümkündür. Unutmamak gerekir ki dünyanın neresinde olursa olsun sınıfsal kökenlerine inilmeyen ve sınıfların yok olmasını hedeflemeyen sorunların içinde debelenir dururuz.

Türkiye'de şeriat ile yönetilmediğini propaganda ederek bir hukuk devleti görünümü veren egemenler en gericilik politikaları ile kadın düşmanlığını körüklüyor. Kadınlar katlediliyor, tecavüze uğruyor. Devlet tecavüzçüyü koruyor. Kadınlar emek sömürsü kısılcığında yok edilmek isteniyor, çocuklar istismara ve tecavüze uğruyor. Kadınların, mücadele ile kazandığı bütün hakları zor ve baskı ile ellerinden alınıyor. Bütün bunlar sistematik ve sinsici bir şekilde uygulanıyor.

Özcesi Afganistan'da yaşanan tüm bu gelişmeleri kadın kimliğine sınıştırmak esasa yönelmeyi, kimle ve nasıl mücadele edeceğimizi de muğlaklaştırmaktadır. İşçi ve emekçilerin, ezilen ulusların, ezilen inançlıların ve kadınların ortak bir düşmanı vardır, esas olan ise bu ortak düşmana yönelmektir. Bugün başta kadınlar olmak üzere Afganistan halkı, emperyalizmden ve onun gericilik politikalarından medet ummayarak bütün kinini ve öfkesini egemenlere yöneltmeli ve halk iktidarını kurmalıdır.

Ölümsüzlerin İdeallerini Kararlılıkla Yaşatmak ve Mevzilerini Komsomolca Doldurmak

Devrimcilik bir iddianın sonucudur. Bu iddia değişmeye ve değiştirmeye dair bir iddiadır. Yani eşitsiz adaletsiz, bir avuç sömürücü asalak takımının sistemini al aşağı etmek. Bu anlamıyla düşündüğümüzde devrimci mücadele de tek düze bir hatta ilerlemez. Gerilemeleri, yenilgileri, yengileri ve en zor koşulları içerisinde barındırır. Bu durum mücadeleye içkin olup proletaryanın kurtuluş mücadelesi tarihinde onlarca deneyim ve tecrübe ile sınanmış bir olgudur. Şanlı zaferler kadar büyük kayıp ve gerilemeler de sınıf mücadelesinde kaçınılmazdır. 1905’de ağır bir yenilgi alan Sovyet Devrimi 1917’de bu yenilgiden zafer çıkarmış ve dünya proletaryasına armağan etmiştir. Lenin daha sonra, başarısız olmuş olsa da 1905 silahlı ayaklanmasının yenilgisini çok önemseyecek ve “1905 provası olmasaydı 1917 Ekim Devrimi asla olmazdı.” diyecektir. Denilebilir ki büyük kayıplar ve yenilgiler içerisinde şanlı zaferleri, büyük sıçramaları ve gelişimleri mayalar bu anlamıyla içerisinde geçtiğimiz taşıyacak nüveleri içerisinde barındırmaktadır.

Bu çerçevede değerlendirdiğimizde devrimci-komünistlerde gerilemelerde, yenilgilerde veya kayıplarda umutsuzluğa kapılmak tarihsel kavrayışla çelişkilidir. Tarih kavrayışı gelişmeleri her yönüyle kavramayı ve büküntülerin geçici olduğunu bize öğretir. Engel teşkil eden, mücadeleyi gerileten ne varsa komünistler bunları değiştirmekle ve sınıf mücadelesini daha güçlü örgütlemekle yükümlüdür. Bilindiği üzere coğrafyamızda partimiz önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı geride bıraktığımız süreçte çok ağır kayıplar aldı. 2020 Haziran ayında Komsomol’dan Dersim dağlarına Şerzan’laşarak akan Hasan Ataş yoldaş şehit düştü. Sonrasında Eylül ayında Komsomol’un genç komünist önderi Halil’i partinin seçkin kadrosu Nubar, Rosa yoldaş ile birlikte savaş siperlerinin en ileri burçlarında devrim ve komünizm şiarlarını haykırarak ölümsüzleştiler. Yine Ekim ve Kasım aylarında Komsomol’un Merinos’u ile Sarı’sını Dersim dağlarının Özgür ve Deniz’ini; Halk Savaşı’nın yetkin iki kurmayını yiğit savaşçılar Muharrem ve Asmin’le birlikte yitirdik.

Komünist önder Nubar, komutanlar Deniz ve Özgür, savaşçılar Asmin, Rosa, Şerzan ve Muharrem yoldaşlar faşist diktatörlüğün ağır imha ve yok etme saldırıları karşısında Yeni Demokratik Devrim mücadelesinin şah damarı olan Halk Savaşı’nda ısrarın meşaleleri olarak ölümsüzleşmiştir. Tasfiyeciliğin ve sınıf işbirlikçiliğinin

“dönemsel geri çekilme” “savaşın koşulları yok”, “teknik çok gelişkin” safsatlarıyla işletildiği bir süreçte yoldaşlarımız; sınıf mücadelesine adanmışlığın, kararlılığın ve “dünyayı temellerinden sarsma” cüretinin somutlanması olarak bayraklaştılar. Faşist diktatörlüğün içeride ve dışarıda tam gaz sürdürdüğü dizginsiz saldırganlık yönetsel krizinin derinleşmesine paralel sürdürülmektedir. İçeride dikensiz gül bahçesi yaratma hevesi ile savaşan tüm öznelere imhaya dönük bir politikası söz konusudur. Burada Halk Savaşının ve her şeyi kazanmaya odaklı proleter ihtilalci özü partimizin faşizm açısından “tehlikeli” parantezine alınmasını beraberinde getirmiştir. Bundandır binlere varan askeri gücü ile ayları bulan operasyonları sürdürmesi. İşte yoldaşlarımız tüm bu imha politikasının ve diz çöktürmenin ortasında savaş antlarıyla ölümü kucaklarken bizlere şu sözleri haykırdılar; parti için, proletaryanın kurtuluşu için, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini silahlanıp, tüfek kuşananlara ve bu uğurda düşenlere ölüm yok!

Peki ölümsüzlerimizin bıraktığı bayrak ve bıraktıkları onurlu mücadele biz genç komünistlerce nasıl daha enginlere taşınacak? Bu sorunun cevabı bizzat biz genç komünist devrimcilerin pratiğinde somutluk kazanacaktır. Öncelikle onların mücadele ve adanmışlıkla dolu yaşamlarından öğrenmek, sınıf mücadelesine bu bilinçle sarılmak anı, günü bu bilinçle ilmek ilmek örmek gibi çok somut görevlerimiz söz konusudur. Daha da önemlisi sınıf mücadelesi bilincinin kayıplarla birlikte yeniden donanım kazanması meselesidir. Devrimci iradenin, iradeciliğe düşmeden sınıf mücadelesinin seyrine nasıl komünist bir bilinçle uyum sağladığını ölümsüz yoldaşlarımız bize göstermiştir. Bu çok önemli bir halkadır. Halk Savaşı’nın sürekliliğinin sınıf mücadelesinin sorunlarını karşılamaya ve geleceği kazanmaya yönelik net ve kesin bir duruş söz konusudur. Bu duruş sadece faşizmin sürekliliğinden temel alan silahlı mücadeleyi kuşanma bilinci değil aynı zamanda içinden geçilen sürecin biriktirdiği çelişkilerin bir sonraki süreçte devredeceği çelişkileri karşılamaya dair politik bir kuşanma durumudur. Zira düşmanın savaşı ve savaşın teknik olanaklarını olabildiğince yetkileştirdiği koşulların hangi politik ihtiyaçtan kaynaklandığını, bunu nasıl ve hangi ihtiyaçla hayata geçirdiğine dair bir kavrayışın karşı duruşudur söz konusu. Bu devrimci irade bu açıdan bir iradecilik değil geleceğe yönelik kuşanılmış bir politik tutumdur. Bunun

anlamını bugünden kavramak önemlidir. Zira tarihin ilerleyen kesitinde bu duruşun ne kazandığını ne kattığını daha berrak görme ve yaşama durumu olacaktır. Bu bugünden bilince çıkarıldığında ise sürekliliği büyütme, düşmanın savaş gücüne karşı inisiyatif ele alacak savaş azmi ve kararlılığı oluşturmaya yönelik tutumu büyütecektir.

İkincisi aldığımız kayıpların yaralarını hızlıca saracak bir sürecin içerisinde yer almaktır. Komsomol önderliği tarafından ölümsüzleşen yoldaşlarımız ile ilgili yaptığı açıklamada “Onlar, halk gençliğinin geleceği fethetme mücadelesinde kavgamızın ölümsüz siperleri olarak yaşamaya devam ederken, talimatları daha fazla savaşma, daha fazla önderleşme, daha fazla militanlaşma ve parti ile daha fazla bütünleşme talimatı olarak Komsomolumuzda somutlanacak mevzileri doldurulacaktır. O mevziler daha öfkeli, daha fazla sınıf kını keskinleşmiş ve elbette çok daha fazla enerjik şekilde doldurulacaktır. Yoldaşlarımızın ve Partimizin talimatını net ve kesin olarak kavradık. Bu kavrayışımızla sınıf mücadelesinin denizine tüm benliğimizle atılacağız” ifadeleriyle cüretli kavga günlerine hazırlanma noktasında somut hedefler konulmuştur. Bu bağlamda onları kavgada yaşatmanın en somut hali bugünkü görevlerimiz olarak her bir yoldaşımızın karşısında durmaktadır.

Sınıf mücadelesini kuşatan “büyük anlatılar bitti” türküsü, yoldaşlarımızın ölümsüzleşmesiyle birlikte daha güçlü tasfiyeci bir koro halini alarak da sürmektedir. Faşizme karşı yürütülen silahlı mücadelenin tedavülden kalktığı, teknik gelişmelerin savaşı engellediği yaygarası, alınan her ağır kaybın ardından dillendirilmektedir. Bu noktada ölümsüzleşen yoldaşlarımızın sahiplenilmesi ve mücadelelerinden öğrenilmesi bağlamında en önemli halka bu tasfiyeci, sınıf uzlaşmacı yaygaraya karşı proleter devrimciliği daha güçlü örgütlemek yani ideolojik olarak kuşanmak biz genç devrimci-komünistlerin bir diğer önemli görevlerindedir. Çünkü kavgayı omuzlayan ve savaşı ilmek ilmek emekleriyle büyüten yoldaşlarımız tam da bizlerin yaşlarında “büyük anlatılar bitti” yaygarasının dünyayı kuşattığı, burjuvazinin ideolojik tüm araçlarıyla devrimi boğmaya çalıştığı koşulları yaşadılar ve tereddütsüzce Halk Savaşı’nın patikalarını adımlayarak “şimdi sıra bizde” dediler.

Bu bilinç ve inanç şimdi bize ışık olmayı devam ediyor. Onlar devrimciliğe adım attıkları parti okulunda “her şey

parti için, parti devrim için ve devrim halk için” diyalektiğini net bir kavrayışa kavuşturup parti ile bütünleşerek yürüdüler. Daha “çocuk” denilen yaşlarda en ağır bedelleri ödeyerek geliştiler. “Fırtınalar içerisinde bıçak sırtında” yürümesini bildiler. Parti çizgisi ile bütünleştikçe sınıf mücadelesi kavrayışlarını geliştirdiler. Sınıf mücadelesi kavrayışlarını geliştirdikçe parti sorunları karşısında net tutum aldılar ve önderleştiler. İşte yoldaşlarımızdan öğreneceğimiz en yalın gerçeklik “fırtınalar içerisinde”yken “bıçak sırtında” yürümesini bilmek, gelişirken partiyi ve devrimi de geliştirmek.

Faşizm ayakta kalmak için dizginsiz bir saldırganlığa yönelmiştir. Bundandır ki en ufak hak talebine azgınca saldırmakta, Boğaziçi direnişinde olduğu gibi militanlaşan eylemlerden korkmaktadır. Bu çürümüş ve her yanından kokuşmuş köhne sistemin ne gençliğe ne de en geniş halk kitlelerine verebileceği hiçbir şey yoktur. Ama bizim söküp alacağımız özgür, eşit ve sömürsüz bir gelecek vardır.

Çelişkileri derinleştiren, isyanı mayalayan bu süreçler bizlerin daha çetin kavga günlerine hazırlanmanın, bu temelde örgütlenmenin hazırlığı olarak görülmelidir. Bir sınıfın diğerini imha etmeye göre konum aldığı bir diyalektik işlemekte, faşizm bu konumuna denk düşen bir noktadan pervasızca saldırmaktadır. Bize düşen de sınıf mücadelesine, onun görevlerine ve kurtuluşun yegâne kuvveti Proletarya Partisi ile daha fazla bütünleşmek olmalıdır. Bu bütünleşmeyi ve onun ışığında yürümeyi ilke edinerek genç devrimcilikten komünist kadrolara evrildi ölümsüzleşenlerimiz. Onları şanlı mücadelelerine yarışır şekilde kavga antları ve faşizmin kulaklarını sağır eden sloganlarla uğurladık. Şimdi onlardan daha fazla öğrenme ve boşluklarını soluksuz bir koşu ile doldurma zamanı. Çünkü yas tutmaya vaktimiz yok. Karamsarlığa, yılgınlığa kapılmaya hakkımız yok. Başkan Mao’nun da dediği gibi “Devrim bir ziyafet değildir.” Bir sınıfın diğer sınıfı acımasızca yıkma ve inşa etme sürecidir. Yeni Demokratik Devrim mücadelemiz faşizmle dişe diş, göğüs göğüse kavga etme, bedel ödeme ve bedel ödettirme sürecidir. Türkiye denilen coğrafyada devrim mücadelesi yürüten komünist öncünün genç komünist neferleri olarak görevimiz nettir; savaşın yasalarını kavramak, bu bilinçle şekillenmek ve mevzileri Komsomolca doldurmak...

*Bu yazı Şubat 2021 tarihli İKK 134. özel sayısında yayımlanmıştır.

KOMÜNİZM RUHU

DEVİRİMİN VE PARTİNİN ÇI

Sınıflar mücadelesinde her dönem; ortaya çıkardığı çelişkiler, bu çelişkilerin düzeyi, kitlelerin ve partinin gerçekliği bakımından yeni birtakım ilişkiler geliştirir. Özellikle örgütsel yapının sürekliliğinde kopukluklar ve zayıflıklar baş gösterdiğinde bu yeni ilişkiler bir bilinmezliğe ya da dar deneyci bir pratiğe de kaynaklık edebilirler. Haznede tutulan teorik zenginlik ve tarihsel deneyim henüz söz konusu ilişkiler ve yeni özneler içerisinde üretilebilmiş, onların pratiğinde geliştirilebilmiş değildir. Bu koşullarda, tüm ataklığı, cesareti ve istemine rağmen ortaya konan pratik, el yordamıyla yön bulma hatasına düşebilir. Ya da mücadeleyi ve örgütü geliştirmek için samimi fakat dar deneyci bir emek sürecine evrilebilir. Bu hatanın önüne geçmenin yolu, teori ve deneyimin tam da bu öznelere taşınması; aynı anlama gelmek üzere her bir öznenin bu birikimi edinmek için büyük bir istek duymasıdır.

Diğer yandan yeni dönemin ilişkileri içerisinde ve aynı zamanda sürecin öznelerinde vücut bulacak şekilde üretilemeyen bir teorik zenginliğin ve tarihsel deneyimin de gerçek bir etkisi yoktur. Söz konusu yeni ilişkilerde somut olarak tanımlanamayan ve pratiğe geçirilemeyen “doğrular” soyut doğrular olarak kalacaktır ve aynı zamanda dogmatizme, tutuculuğa ya da ruhsuzluğa da kaynaklık edecektir. Bir yerde dar deneycilik olarak baş gösteren ideolojik hastalıklar diğer yerde dogmatizm olarak karşımıza çıkacaktır. Ki dogmatizmle dar deneyiciliğin bir madalyonun iki yüzü olduğu; her ikisinin de felsefi olarak idealizme denk düştüğü bilinen bir gerçektir.

Marks'ın “ölü emek” ve “canlı emek” üzerine ortaya koyduğu ilişkilere benzer bir durum söz konusudur burada. Marks'a göre ölü emek; üretim araçlarında cisimleşmiş olan emektir, başka bir ifadeyle makineler ve üretimde kullanılan nesnelere. Canlı emek ise işçinin üretim anındaki emeğidir; üretilen nesneye

(metaya) katılan emektir. Ölü emek olarak tanımlanan makine ve diğer nesnelere de canlı emek katılarak; onun sayesinde üretilmiştir. Ancak bu canlı emek söz konusu nesnelere cisimleşerek ölü emek haline gelmiştir. Üretim (meta üretimi) ise ölü emeğin canlı emekle birleştirilmesi; deyim yerindeyse ölü emeğin işçinin emeğiyle canlandırılması, üretim anında yaşama kavuşturulması, işler hale getirilebilmesiyle mümkün olur. Meta üretiminde artı-değerin kaynağı bu canlı emektir. Diğer yandan işçinin emeğinin gerçekleştirebildiği maddi temeli ona sunan da işçinin (işçi sınıfının) önceki emeği yani “ölü emek”tir.

TEORİK DOĞRULAR ANCAK PRATİKLE BULUŞTUĞUNDA ANLAMLI DİR

Yukarıda “teori ve deneyim” olarak tanımladığımız olguyla “yeni ilişki ve özneler” olarak tanımladığımız olgunun birbiriyle ilişkisini de buradan yorumlayabiliriz. Canlı ilişkiler içerisinde yaşama uygulanmayan (ve uyarlanmayan) bir birikimin üretici bir kapasitesi ve gerçekte bir değeri yoktur. Çünkü bu üretim herhangi bir üretim ya da amaçsız bir üretim değildir. Nasıl ki kapitalist üretim amaçlı (-artı-değer) bir üretim ise toplumsal sorunlara, sınıf çelişkilerine yönelen siyasi üretimin de bir amacı vardır. Bu amaç toplumsal bir devrimde tanımlıdır ve bunun için somut koşullara dayalı olarak siyasi ve örgütsel gelişimi, bunun üretimini amaçlar. Gündelik dilde sıkça başvurduğumuz “ilke ve anlayışlarımızı hayata geçirmeliyiz”, “teoriyi pratikle buluşturmalıyız”, “doğruları kendimizde cisimleştirmeliyiz” gibi cümleler tam olarak anlatmak istediğimiz ilişkinin bir ifadesidir aslında. Ancak “doğru”nun bir yerde “pratiğin” başka bir yerde, birbirinden kopuk bir şekilde konumlandığı koşullarda doğrunun “ölü” bir doğru; pratiğin ise “kör” bir pratik olması kaçınılmazdır. Kuşkusuz pratik her zaman eğitici ve öğreticidir; sınıf mücadelesinin işleyen yasaları içerisinde bu pratik, düşe kalka da olsa, doğruları yeni-

den üretebilir. Ancak bunun komünist pratik için bir “lüks”, gereksiz bir emek ve zaman kaybı olduğu da tartışmalıdır. Bu pratik aynı zamanda dar deneycilik hastalığına yakalanma riskini de içinde barındırır. Ki dar deneyiciliğin ya da tersinden dogmatizmin komünist çalışmaya, daha genelde devrim mücadelelerine ne kadar büyük zararlar verdiği sayısız deneyimle sabittir. Oysa söz konusu doğrulara sınıfımızın, komünist partinin, bizden önceki yoldaşlarımızın sınıf mücadeleleri içerisinde büyük emekler ve bedeller üzerine ortaya çıkardığı, bu pratik içerisinde süzülüp gelen doğrular olarak bakabilirsek doğruların bize rağmen, bizim dışımızda olmayıp tam da bizi tanımlayan, bize ait doğrular

olduğunu daha iyi kavrarız. Çünkü o “doğru”yu içselleştirecek ve yaşama kavuşturacak olan da bizden (pratik) başkası değildir. Ve yine o doğruyu yaşama uygulayarak sınavacak ve daha da geliştirecek olan da yine pratikten başkası değildir.

Teori, deneyim, ilke, anlayış ve doğrular olarak tartıştığımız olgular basit ya da tekil şeyler değildir. Bu nedenle onlara “neye göre kime göre” ciddiyetsizliğiyle yaklaşamayız. Evet bu genel ilke ve doğrular mucizevi bir reçete değildir. Ya da bir kere hatim edilip onu hatmeden kişileri kursesiz, hatasız, her meselenin akıl hocası yapan şeyler de değildir. Eğer öyle olsaydı salt kitabı bilgiye sahip dogmatik düşünürler devrimin ön-

NU GELİŞTİREREK KARLARINI ESAS ALALIM!

derleri, filozofları olurlardı. Oysa devrimin önderleri, her dönem sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt olan, teoriyi bunun hizmetine sokan ve bunun için de geliştiren komünistler olmuştur. Öyleyse temel alacağımız şey de sınıf mücadelesinin ihtiyaçları olmalıdır.

ÖZNELCİLİKTE ARINMAK İÇİN İNCELEME TARZIMIZI DEĞİŞTİRELİM

Peki bu ihtiyaçlar nasıl ortaya çıkarılacak ya da tanımlanacaktır? Aynı gerçeğe bakıyor fakat farklı sonuçlara ulaşıyor ve farklı ihtiyaçları tanımlıyorsak ortada bir öznelcilik var demektir. Ya da genelde aynı ihtiyaçları tanım-

lamamıza rağmen izlenecek çizgi, yöntem ve pratikte bir çatışma halindeyse yine benzer bir durum geçerlidir. Eğer ortada bir öznelcilik var ise nesnel gerçeklikten değil kendi isteklerimizden doğru hareket ediyoruz demektir; öznelcilik de budur. Bu durumda en başta olguları "inceleme tarzımızı" masaya yatırmak zorundayız. Mao yoldaş inceleme tarzını ele alırken "bugünkü durumun incelenmesi, tarihin incelenmesi ve uluslararası devrimci tecrübenin incelenmesi"nden bahseder. Marksizm-Leninizmin evrensel ger-

çeğinin incelenmesi de söz konusu devrimci tecrübenin bir ifadesidir. Yine Mao, görece tam bilgiyi tartışırken "algısal" ve "mantıklı" olmak üzere iki bilgiden söz eder ve ikincisini, ilkinin daha yüksek bir aşaması olarak tanımlar. Fakat burada kastedilen kitabi bilgi değildir; tam tersine Mao'nun, sadece kitabi bilgiye sahip kadroları her zaman olumsuzladığı hatta küçümsediği bilinir. Ona göre kitaplardan elde edilen "hazırlanmış bilgi" de büyük oranda "algısal ve kısmi bilgi" de eksik ve tek yanlıdır. Çünkü sağlam ve görece tam bilgi ancak bu ikisinin birleşmesiyle ortaya çıkabilir. Dogmatizm ve dar deneycilik olarak tartıştığımız sorunun ve çözümünün bir diğer ifadesi de budur.

Aynı gerçekliğe bakıp farklı şeyler görüyor; fikirsel hatta pratiğe sırayet eden bir çatışma yaşıyorsak bunun sonuca bağlanabilmesi, sorunun çözülmesi için de bir yöntemle sahip olmamız gerekir. İşte bize bu yöntemi verecek olan MLM'nin (Marksizm-Leninizm-Maoizm) inceleme tarzı yani nesnel gerçeğin bilgisidir. Çünkü sadece tek bir doğru teori vardır; o da nesnel gerçeklikten çıkarılan ve gene nesnel gerçekliğin doğruladığı teoridir. Bu doğru teori her bir taktik mesele, güncel politika için de tanımlanabilir olmalıdır. Farklı yaklaşımları doğrudan buluşturabilmek, ilke ve anlayışlarla pratiği birleştirebilmek için sadece tartışmak çoğu kez yeterli değildir. Çünkü aynı pozisyonda kalarak ve aynı fikirde ısrar ederek, hiçbir incelemeye girişmeksizin yapılacak olan tartışmaların ilerletici niteliği güdüktür. Hatta bu tür tartışmaların yorucu ve yıpratıcı bir tartışmaya evrilme olasılığı vardır. Oysa somut durumun incelenmesi, bu somutun ihtiyaçlarının net olarak tanımlanması ve buna uygun bir politikanın tanımlanması halinde doğrudan or-

taklaşmak da mümkün olabilecektir. Eğer "birikimli" yoldaşlarımız pratiğin incelenmesine gerekli özneni göstermez ya da tersinden "deneyimsiz" yoldaşlarımız pratiklerini teoriyle zenginleştirmelerse tekrar tekrar aynı hastalıkların ve tartışmaların ortaya çıkmasının da önüne geçilemez. Çünkü ortada somut olarak tanımlanmış, bu anlamda merkezileştirilmiş bir politika; bu politikaya uygun kısa-orta-uzun vadeli plan ve hedefler yok demektir. Ya da bu gereklilikler yeterince işletilmemiş, süreç ciddiyetle ele alınmamıştır. Kısacası eğer doğrudan buluşmak ve tartışmalar ilerletici bir noktaya taşınmak isteniyorsa gerçeğin bilgisine başvurulmalı ve bunun için incelemelere girişilmelidir. Çünkü doğru tektir.

BÖLGEÇİLİK, DEVRİMİ KAVRAMAMAKTIR, SEKTER BİR EĞİLİMDİR

İrdelemeye çalıştığımız meseleler kolektif içindeki ilişkilerdir. Vurgulamaya çalıştığımız ise bu ilişkilerde ortaya çıkan sorunların inceleme tarzımız, çalışma tarzımız ve daha ileride öznelcilikle olan bağıdır. Mao yoldaş şöyle demektedir: "Partinin iç ilişkilerindeki sekter eğilimler, Parti içindeki yoldaşlara karşı kapalı-kapıcılığa yol açmakta ve Partideki birlik ve dayanışmayı kösteklemektedir. Partinin dış ilişkilerindeki sekter eğilimler ise Parti dışındaki insanlara karşı kapalı kapıcılığa yol açmakta ve Partinin bütün halkı birleştirme görevini yerine getirmesini engellemektedir." Anlaşılacağı üzere parti içindeki ilişkilerin, halkla kurulan ilişkilerle kopmaz bir bağı vardır ve eğer parti içinde sekterizm söz konusu ise bu kitle çizgisinde de aynı yanlışa tekabül etmektedir. Tüm sekter düşüncelerin öznelci olduğunu vurgulayan Mao, bu durumun devrimin gerçek ihtiyaçlarına ters düştüğünü, bu nedenle de sekterliğe karşı mücadele

KOLEKTİF DOĞRULTU

ile öznelciğe karşı mücadelenin bir arada yürütülmesi gerektiğini vurgular.

Öznelci yaklaşımın ve sekterizmin ortaya çıkardığı sorunlardan birisi "alancılık", "bölümcülük/bölgecilik" olarak tanımladığımız sorunlardır. Bölümcülük/bölgecilik şu demektir: Tüm faaliyet içinde kendi sorumluluğu olduğu bölüme gereğinden çok önem vermek ve bütünü çıkarlarını kendi bölümünün çıkarlarına tabi kılmayı istemek... Bu hastalığın daha ilerisi "bağımsızlık" ilan etmektir ki sekterizm de zaten -kişi, grup ya da bölüm olsun- bu tutumla aynı içeriktedir. Ve burada da yine devrimin gerçek ihtiyaçlarıyla, MLM'nin kitle çizgisi anlayışıyla ters düşen bir yaklaşım söz konusudur. Çünkü devrim halkı oluşturan değişik sınıf ve tabakaları kapsamak zorunda olduğu gibi devrimi yapabilmek için de tek bir bölgeye ya da tek bir parti örgütüne değil bunların tümünün ortak hareketine ihtiyaç vardır. Başarı ancak

kollektif bir hareketin sonucu olarak ortaya çıkar. Diğer yandan bu kollektif hareket kendi içerisinde esas ve tali ayrımlarıyla, genelden özele tanımlanmış hedefleriyle birlikte merkezi-birleşik bir hareket olmak zorundadır.

Örneğin bir bölgede yürüttüğümüz çalışmaların ya da kampanyaların amacına ulaşabilmesi, kitlelerde karşılık bulabilmesi için planlı ve disiplinli bir hareket tarzı gerekir. Üzerine iyi düşünülmüş, sistematik bir çalışma planı olmayan; hemen her bir başlığı ve adımı en başta ortaya konulmayan bir çalışmanın pratiğe geçildiğinde sorunlarla karşılaşması kadar doğal bir durum yoktur. Bu durumda disiplinli bir çalışma da mümkün olamaz. Çünkü disiplin, gerçekçi planlar ve bu planı hayata geçirecek organizmanın sistematik bir görev dağılımı üzerinden şekillenebilir. Sonuçta hedeflenen amaçlara yeterince ulaşamaz, kitle çalışmamız ya da kampanyamız tam da kendi öznelciliğimiz ve plansızlığımız yüzünden çeşitli aksaklıklarla baş başa kalır.

Parti, bir alanı kapsayan çalışma-

larda dahi gerektiğinde diğer alan örgütlerinin katılımı ve desteğini devreye koyabilir. Bu tamamen çalışmanın amaç ve kapsamına, aynı zamanda örgütsel gerçekliğe bağlı bir durumdur. Hangi biçimde olursa olsun (ister tek bir alan ister birkaç alan ya da tüm bir bölge) her bir çalışma, kollektifçe tanımlandığı oranda merkezi bir çalışmadır da. Fakat söz konusu birden fazla alanı ya da tüm bir bölgeyi ilgilendiren bir çalışma olduğunda, ihtiyaç bunu gerektirmişse bunun da en başta tanımlanması ve planlanması

doğru olandır. Bu durumda kollektif nitelik ve ona bağlı olarak çalışma planı daha da merkezileştirilmelidir. Çünkü söz konusu olan merkezileştirilmiş bir birleşik çalışmadır. Mao yoldaş "iş bölümü" ve "merkezi birleşik önderlik"ten söz ettiği yerde şunları ifade eder: "Bu merkezi yöntem, iş bölümüyle birleşik önderliği birleştiren bu merkezi yöntem, belli bir görevi yürütmek için bütün işten sorumlu kişinin aracılığıyla çok sayıda kadronun seferber edilmesini hatta bazen örgütün bütün mensuplarının seferber edilmesini ve böylece bir bölümdeki kadro yetersizliğinin üstesinden gelinmesini ve çok sayıda insanın mevcut iş için faal kadro haline getirilmesini sağlar. Bu da önderliği kitlelerle birleştirmenin bir yoludur." Dikkat edilirse Mao inceleme tarzı, çalışma tarzı, önderlik yöntemleri ve ideolojik hastalıklar üzerine her tartışmayı devrime, kitlelere, önderliğe ve kitle çizgisine bağlamaktadır. O halde kollektif içi ilişkilerde ortaya çıkan sorunların kaynağını da burada aramak ve yine çözümü buradan tartışmak gerekir. Doğruyu bulmak ve yanlışı mahkûm

edebilmek için ihtiyaç duyduğumuz şey tam da bu somutun kendisini, başka bir deyimle maddeyi ve onun hareketini incelemektir. Bu yüzden Mao yoldaş öznelcilikle mücadele edebilmek için materyalizmi ve diyalektiği yaygınlaştırma çağrısı yapar.

ORTAK DAVADA TEK BİR BÜTÜN OLALIM

Alancılık, bölgecilik olarak tartıştığımız soruna benzer bir diğer sorun eski kadrolarla yeni kadrolar (dışarıdan gelen kadrolarla yerel kadrolar arasındaki vb.) arasındaki

Doğal olarak devrimci mücadele içerisinde eğitime ve çelikleşmeye ihtiyaçları vardır. Yeni kadroların güçlü yanı ise yeni olana son derece açık olmaları, büyük ölçüde de coşkulu ve faal olmalarıdır. Bunlar bazı eski kadroların yoksun oldukları niteliklerdir. Ancak bu çelişkinin tek bir çözümü vardır ki o da ortak davada tek bir bütün halinde birleşmek, sekterizme karşı uyanık olmak, birbirine saygı göstermek, birbirlerinden öğrenmek ve birbirlerinin güçlü yanlarından ders çıkararak eksiklikleri gidermektir. Mao yoldaşın bize öğrettiği budur; enternasyonal proletaryanın ve partimizin binlerce deneyimden süzülerek bugüne taşınan doğru da budur.

Sonuç olarak parti içi ilişkilerde ortaya çıkan her bir sorunda; soruna materyalistçe yaklaşmalı, sorunu diyalektik süreci içerisinde kavramalı ve kitle çizgimizle birlikte tartışmalıyız. Tüm bunlar devrimin ve devrimci partinin olmazsadır; partiyi oluşturan özneler de

ilişkilerdir. En başta ortaya koymaya çalıştığımız "teori-pratik", "dar deneycilik-dogmatizm", "algısal bilgi-mantki bilgi" gibi konularla da beraber düşünülebilecek bu sorun kollektif çalışmalara olumsuz etki eden sorunlardan biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu konudaki temel anlayışı Mao yoldaş ortaya koymuştur: "Eğer Partimiz, eski kadrolarla birlik ve iş birliği içinde çalışan çok sayıda yeni kadroya sahip olmazsa, davamız yarı yolda kalır. Bu nedenle, bütün eski kadrolar yeni kadroları büyük bir coşkuyla karşılamalı ve onlara yakınlık göstermelidir. (...) Genellikle, eski kadroların yönetici durumda olduğu yerlerde, eğer yeni kadrolarla ilişkiler iyi değilse bunun sorumluluğu eski kadrolara yüklenmelidir."

Temel anlayış bu olmakla birlikte yeni kadroların eksiklikleri de şunlardır: Devrimci mücadele içinde uzun bir süre bulunmamışlardır, bu anlamda deneyimsizdirler. Hatta bazıları toplumdan aldıkları burjuva-feodal ideolojinin izlerini taşımakta ve beraberlerinde küçük burjuva ideolojisini taşımaktadırlar.

bu bütünü parçalarıdır. Tek bir kişi, tek bir parti örgütü veya tüm parçalar aslında bir ideoloji ve çizginin taşıyıcısıdır. Farklı düşüncülerinde de ortak hareketi güçlendirdiklerinde de her zaman temsil edilen bir çizgi mevcuttur. Doğal olarak ortaya çıkan çelişki ve anlaşmazlıklara, salt kadrolar ve parti örgütleri arasında cereyan eden ilişkiler olarak değil esasta MLM'nin ve kitle çizgimizin kavranışı ve uygulanmasındaki çizgi, tarz, yöntem farklılıkları olarak bakmak daha bilimsel bir tutum olacaktır. Meseleye böyle bakıldığında öznelcilikle ve örgütsel ilişkilerde ortaya çıkan sekterizm gibi hastalıklarla daha soğukkanlı ve kararlı bir biçimde mücadele etmenin de önü açılacaktır. Mao yoldaşın dediği gibi "Partimizin saflarının düzenli olması, uygun adım yürümesi ve iyi savaşması için bütün bu ilişkilerde komünizm ruhunu geliştirmeli ve sekter eğilimlere karşı uyanık olmalıyız." Ve bunun için partinin çıkarları, tek bir kişi veya bölümün çıkarlarından her zaman daha üstte tutulmalıdır.

Kadına Yönelik Şiddetin Kökenleri-III

“Tarih, her biri bir önceki nesiller tarafından kendisine aktarılan materyali, sermaye kaynaklarını ve üretici güçleri kullanan, böylece, bir taraftan geleneksel faaliyeti tamamen değişmiş koşullarda devam ettiren, bir taraftan da tamamen farklılaşmış bir faaliyet yoluyla eski koşulları değiştiren ayrı ayrı nesillerin birbiri ardı sıra sahneye çıkmasından başka bir şey değildir.” (Marks-Engels, Alman İdeolojisi, s. 52) ilkel anaatalarımızdan devraldığımız ilkel bilinçten modern toplumların insanın bugünkü bilincine nesiller boyu devralıp belli yönleriyle devam ettirdiğimiz farklı faaliyetlerimizle tamamen değiştirmeye hedeflediğimiz bir topluma doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Bu yürüyüşte ne tek başına bir kişi ne de tek başına bir cinsiyet kimliği olarak yol alıyoruz. Yürüyüşümüze niteliğini veren bilincimiz toplumu oluşturan tüm kesimleri etkileyen ve içine alan bir bağla şekillenmeye devam ediyor. Marks şöyle demektedir “Tek tek bireyler, ancak bir başka sınıfa karşı ortak mücadele yürütmek zorunda oldukları ölçüde bir sınıfı meydana getirirler. Bunun dışında birbirlerinin rakipleri olarak karşıt saflarda yer alırlar. Öte yandan sınıfın kendisi yine bireylere karşı bağımsız bir varlık kazanır, öyle ki, yaşam koşullarını önceden belirlenmiş bulurlar; yani sınıf, yaşam içindeki konumlarını, dolayısıyla da kişisel gelişimlerini belirler, onları kendine tabi kılar. Bu, tek tek bireylerin iş bölümüne bağımlı hale gelmesiyle aynı fenomendir; bu fenomeni ortadan kaldırmanın tek yolu ise mülkiyeti... ortadan kaldırmaktır.” (Marks-Engels, Alman İdeolojisi, s. 59) Kadınlara erkek ve diğer kimlikler bir sınıflı toplumun içine bir sınıfa ait olarak dünyaya gelmekte tüm faaliyetleri bu sınıfsal olgular içinde gerçekleşmektedir. Bundan bağımsız bir var olma gerçekliği söz konusu değildir. Kadınların cinsel sömürsünün altında yatan sınıfsal gerçeklik bu yönleriyle kavranmalıdır. Aksi takdirde “özel mülkiyet bilincinin” sadece erkek de geliştiği düşüncesinden tutalım da kadının “barışçıl” olduğuna, erkeğin savaş yanlısı olduğundan kadın tanrıçılığına savunulur. Kadınları katleden, her gün, her an, her koşulda kadınlara şiddet uygulayan böyle bir dünyaya ve topluma doğmuş bilinçleri bu olgularla şekil-

lenmiş erkeklik kavramları anlamını bulamaz. Bu sebeple “erkek neden kadına şiddet uygular” sorusu sorulduğunda “erkek olduğu için” yanıtı verilir duruma düşülür. Bu da kadına yönelik şiddeti ve nihayetinde onun nedeni olan cinsiyet eşitsizliğini ve cinsiyet eşitsizliğinin nedeni olan sınıflı toplum gerçekliğini gölgeler. Biz gölgelerle mücadeleyi reddediyoruz. Gerçek düşmanımızın artaerkil-burjuva-feodal düzenin sahipleri olduğunu vurguluyoruz. Bunun için her alanda kadına yönelik şiddeti durdurmak için esas düşmanlarımızı gözden kaçırmadan mücadele etmenin zorunluluğunu vurguluyoruz.

ATAERKİL-BURJUVA-FEODAL DÜZENİ YIKALIM, KADINA YÖNELİK ŞİDDETE SON VERELİM!

İlkel komünal toplumlardan köleci toplumlara, köleci toplumlardan feodal toplumlara ve kapitalist toplumlara doğru insanlığın ilerleyişi daha “iyi” daha “insancıl” daha “ileri” olandan daha “geri” olana doğru değil daha geri ve gelişmemiş olandan daha gelişmiş olana doğru hareket etmeye devam etmektedir. Proletaryanın tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte de bu ilerleyiş daha üst düzeyde bir toplumu yaratma deneyimlerini geliştirmiş ve biriktirmiştir. Kendiliğinden gelişen bilinç kendisi için bilincin gelişmesine neden olacak toplumsal, tarihsel koşulları ve özneleri yaratmıştır. Cinsiyet eşitsizliği de böyle kavranmalıdır. Cinsiyet eşitsizliğinin sonuçları değerlendirilirken nedenlerini ortadan kaldıracak bir strateji benimsenmelidir. Kadına yönelik şiddet iş bölümünün gelişimine bağlı olarak ilerlemiş üretim ilişkilerinin değişimine göre şekillenmiştir, bu sebeple her toplumsal alt yapının durumuna göre biçim alarak hareketini sürdürmektedir. Hareketin niteliği cinsel sömürüye kesin kes son verecek tüm temelleri ortadan kaldırmakla mümkün olacaktır. Köleci toplumdaki kadına yönelik şiddet, feodal toplumlarda aynı biçimde devam etmemiştir. Çünkü gelişen toplumsal bilince göre şekillenmektedir. Örneğin Türkiye gibi yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülke ile kapitalist bir ülkede yaşanan kadına yönelik şiddet özü aynı olsa da değişiklikler göstermektedir. Feodal üretim ilişkilerinin halen çözülmeyeceği Türkiye’de kadına yönelik şiddetin gerekçeleri “yemeği neden geç getirdin”, “sokağa neden çıktın”,

benden boşanamazsın”, “o adamla niye konuştun”, “başını niye açtın”, “eteğinin boyu niye kısa”, “namusumu lekeledi”, “çorbanın tuzunu az atmıştı” vb.dir. Kadına yönelik erkek tekil şiddetine baktığımızda karşımıza erkeğin kimliğinden çok toplumsal yapının nasıl bir durumda olduğunu, toplumsal bilincin nasıl bir gerçekliğe sahip olduğunu hemen görebiliriz. Yani verili toplumsal koşullar incelendiğinde kadının da erkeğin de nasıl bir toplumsal konuma sahip olduğunu görebiliriz. Gelişmiş toplumlarda ortaya çıkan kadına yönelik şiddetin esas olarak yine bu ilişkilere dayanarak geliştiğini anlayabilir ve açıklayabiliriz. Mesela Afganistan örneği, yakın zamanda kamuoyuna yansıyan kadın düşmanlığı konusunda cinsiyet eşitsizliği ve sistem gerçeğinin tipik, en yakın verilerini bize sunmaktadır. Kadınlara burka giydirmek, herhangi bir gerekçe ile kırbaçlamak, alınıp satılan bir meta olarak görmek, içinde bulunulan toplumsal yapı yani üretim ilişkileri ve üretim ilişkilerinin gelişimine bağlı gelişen insan ve toplum yapısı karşımıza çıkmaktadır.

Sonuç olarak; bir sınıfın bir başka sınıfı sömürsüne dayanan emperyalist-kapitalist sistemin esas olarak kadınlara gerçek bir özgürlük ve eşitlik sunmadığını/sunamayacağını sistemin niteliğinin eşitsizlikler üreten karakterinin zaten buna olanaklı olmadığını söyleyelim. Yine tüm bu olguları tek tek erkeklere yönelen bir öfke ile de ortadan kalkmayacağını vurgulayalım. Cinsiyetlerin yani bir bütün insanlığın kurban edildiği gerçeklik, sömürücü bu düzenin tek yol ve kaçınılmaz tek sonuç olduğu görüşüne dayanıyor. Kadına yönelen şiddete baktığımızda, tek tek erkelerde gelişen fikirler de gıdasını bu anlayıştan alıyor. Gelişen bilinçle birlikte her gün “nasıl olur”, “yok artık” dediğimiz şiddet gerçekliği bu toplumsal yapı içerisinde “normal”, “olması zorunlu olan” olarak sunuluyor, kadın ve erkek kimliği bu toplumsal yapı içinde şekilleniyor. Bu yapı ataerkil-burjuva-feodal düzenin dayandığı temeller olarak karşımıza çıkıyor.

Peki bütün bunlar karşısında başta kadın hareketleri olmak üzere sömürü düzenine karşı duran kesimler ne yapmalıdır? Burada öncelikle diğer sayılarda ifade etmeye çalıştığımız yanlış anlayışlar karşımıza çıkmaktadır. Bizde “sisteme karşıyız”la başlayan ancak düşmanını doğru be-

lirleyemediği için eninde sonunda düzen içine çekilen hareketler, kadın kurtuluş mücadelesini etkisi altına almıştır. Ya da düzene karşı olduğu söylenirken erkeği ortadan kaldırmak gerektiği düşüncesi yine gerçek düşmandan uzaklaşmaya yol açarak şekillenmektedir. Öncelikle “sisteme yönelelim” düşüncesi soyut bir biçimde kavranmakta daha da ileriye giderek uzak, ulaşılamaz bir hedef olarak görülmektedir. Bu sebeple daha yakındaki hedefler; erkek (hadi biz onan “erkeklik” diyelim) baş düşman olmaktadır. Bu sebeple şiddeti erkekte aramakta ve çözümünü de “çekingence” (çekinmeden söyleyenleri ayırıyoruz) de olsa erkeğin ortadan kaldırılmasında bulmaktadır. Bütün bu anlayışlar esas olarak kadına yönelik şiddeti “çözülemez” bir sorun olarak gördüklerinin ispatı niteliğindedir. Çünkü nereden bakılırsa baksın bir cinsiyet kimliğinin fiziksel olarak ortadan kaldırılmasını barındırmaktadır. Biz ise kadına yönelik şiddetin çözülebilir bir çelişki olduğunu ifade etmiştik. Düşmanımızı doğru kavrayarak mücadele stratejisi benimsememiz gerektiğini söylemiştik. Buraya kadın hareketinin devrimci olmak zorunda olduğunu da ekleyelim.

Biz sisteme yönelmenin zorunlu olduğunu söylerken sistemin en örgütlü yapısı olan devlet gerçekliğini kavramayı da zorunlu görüyoruz. Yani soyut olarak görülen, uzak ve ulaşılamaz olarak kavranan ve nihayetinde “çözülemez” kıskacında kalan yerde hakim sınıfları ve hakim sınıfların iktidar organları bulunmaktadır diyoruz. Kadına yönelik şiddetin kökeni sınıfsaldır. Kadınların gerçek kurtuluşunun yolu da bu sınıf mücadelesinin zaferiyle mümkün olacaktır. Bu sebeple kadına yönelik şiddet bir iktidar sorunudur ancak tek başına erkeğin ya da kadının iktidarı meselesi değil hangi sınıfın iktidarı olduğu sorunudur. Bunun için kanlı mücadelelere sahne olan sınıflar mücadelesinin zaten cinsiyetler arası ilişkilerle bağlantılı şekillenmesini güçlü şekilde kurmalı, kadına yönelik şiddetle mücadeleyi sınıf mücadelesi ile güçlü bağlar kurarak örgütlemeliyiz. Kadına yönelik şiddetle mücadelede cinsiyet eşitsizliğine zorlu, uzun ve kanlı bir mücadele ile son verileceği bilinci ile kadın kitlelerini bu zorlu mücadeleye katmalı/kazanmalıyız.

(Bitti)

TARİH BAŞARISIZ OLMAZ, BİZ KAZANACAĞIZ*

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Örgütlediğimiz veya örgütleyicileri arasında yer aldığımız festivaller yasaklandı. Başvurucuları arasında HDP ve birçok demokratik kurumun yer aldığı "1 Eylül Dünya Barış Günü" gibi bir etkinlik de yasaklandı. Kıyas olsun diye değil anlaşılması açısından belirtelim "1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali" ve "1 Eylül Dünya Barış Günü" etkinliğiyle aynı güne denk gelen ve açıklamalarında "TİP'le dayanışma amaçlı" örgütlediği söylenen "Keçi Fest"e ise izin verildi. Etkinlikler kendi özgünlükleri içerisinde incelendiğinde, düşmanın yasaklama veya izin verme kararı üzerinde, bazı siyasal ve sosyal nedenlerin olduğu ve bu nedenlerin de etkinliklerin amaç ve işlevleriyle olan ilişkisi görülecektir.

Festivaller, kitlelerin mücadelesinde, özel olarak hatırlanmaya değer bir tarihinin olduğu, kitleler içerisinde devrimci-demokratik çalışmanın, deği-

şen ivmeyle birlikte kesintisiz devam ettiği, toplumsal yapıdaki çelişmelerin keskin olarak yaşandığı mahallelerde gerçekleşmektedir. Bu mahallelerin sözünü ettiğimiz tarihi, siyasal ve sosyal dokusu her daim faşizm için sorun olmuştur. Toplumsal hareketin gerilediği her özgün dönemde, bu mahalleler siyasal tarihinin ve sosyal dokusunun kefareti ödercesine, faşist baskının en katmerlisine maruz kalmış, bunlar sökmediği için çete ve uyuşturucuyla saldırılar berkitilmeye çalışılmıştır. Bu saldırılar altında hayatı daha bir çekilmez olan emekçi halkımız ve onların evlatları, bir sarkaç gibi kitle mücadelesine özne olmakla, böyle bir mücadeleden uzak durmak arasında salınmaktadır. Çelişkinin bu karşıt yönleri, devrimci bir kitle çalışması ve onun festivalle taçlanması koşullarında, ileri olan yönün gelişmesi biçiminde etkilenecektir. Düşmanı festivalleri yasaklamaya götüren de işte bu ve benzer nedenlerdir.

Kitle çalışması esastır; festival ve benzer etkinlikler birer araçtır ve kitle çalışmasına tabidir, ona hizmet edecek biçimde ele alınırlar. Festivalin gerçekleşmesi gibi yasaklanması karşısında da kitle çalışmamızı nasıl etkileyeceğine (güçlendirir veya zayıflatır) bakarak tavrımızı belirleriz.

Nitekim, yasak kararlarına, polis yığınağı ve ablukasına rağmen festival gerçekleştirme iradesi göstermiş olmamız, düşmanla bir inatlaşma veya rekabet için değil kitle çalışmamızı güçlendireceği yönündeki anlayışımız nedeniyledir. Bu alanlarda görece yoğun geçen çalışmalar kitlelere ve kolektifimize kazandırmıştır. Çalışmaların getirdiği olumluluklar, ileriye doğru sıçramak için "kitle çalışmamızın sorunları" gibi bir temel soruyu tekrar sormayı ve tartışmayı gerekli kılmaktadır. Yazımız da bu soruyu irdelemeye çalışacağız.

KİTLELERİN GÜCÜ VE ZAYIFLIĞI

Komünistlerin kitlelere bakışıyla, her türden burjuvanın bakışı nitelik olarak birbirinden farklıdır. Komünistlerin bakış açısına göre, dünya tarihini yaratan biricik güç kitlelerdir (Mao). Kitleler bir devrim için ihtiyaç olan her şeye, objektif olarak sahiptir. Fa-

kat kitlelerin kendiliğinden tarih yapması olası değil. Yinelemeliyiz ki kitleler, tarihsel rolünü ancak Komünist Partinin önderliği altında gerçekleştirir. Kitle bakış açımız kitlelerdeki gücü ve güçsüzlüğü gösteren bu ikili yönle birlikte şekillendiğinde, görevimiz de berraklaşmış olur. Bu görev, kitlelerin gücünün örgütlenmesidir. KP'nin politikası, kitlelerin elinde bir silaha dönüşüyor, kitleleri eyleme geçiriyorsa kitlelerin sahip olduğu gücün örgütlenmesinde mesafe alınmış olur. Kitlelerin gücünün örgütlenmesi, belli sayıda insanın yan yana gelmesi değil Partinin politikaları altında toplanması ve harekete geçmesidir.

Lenin "çıkarlar halkların hayatını harekete geçirir" diyordu; kitle çalışmasında başarılı sonuçlar almanın belirleyici unsuru, onların çıkarlarını içeren politikalarla gitmemizdir. Kitlelere ısrarlı gider ve kitleler politikalarımızda kendi çıkarlarını görürlerse benimser, politikalarımızı eyleme dönüştürürler. Bu durumda kitlelerin genel ve özel çıkarlarını bilmek, öncelikli olanları belirlemek gerekiyor. Festival çalışmalarında kitlelerden karşılık bulmamız, yasağa rağmen halkın festivali sahiplenmesi kitlelerin çıkarıyla doğrudan ilişkilidir.

Kitleleri tanımak, sorunlarını bilmek için kitlelerle iç içe olmak, kitleleri incelemek gerekiyor. Emekçi halkımız kendi dünyasına, çıkarlarına uzak politikalara kapalı olacak, harekete geçmek için bir neden bulamayacaktır. Tıpkı bunun gibi kendi düşünce dünyasında bulunan, çıkarlarını ifade eden politikalarla yakınlaşacak, onları benimseyecektir. Kitle çizgimizin temeli olan kitlelerden kitlelere ilkesini bu gerçek şekillendirmiştir. Bu ilkeyi kavrayıp, uyguladığımızda kitlelerin gerçekliğine hâkim olmakla kalmaz, politikalarımız karşısında kitlelerin duyarlı olması, benimsemesi ve uygulaması da mümkün olur. Özetle bu ilke yalnızca politika oluşturmada değil uygulamak için de geçerlidir.

KİTLE ÇALIŞMASINDA İKİ YANLIŞ TARZ

Kitle çalışması yürütmeden kitlelerin ne düşündüklerini ne istediklerini, tepkilerini vs. bilemeyiz. Kitlelere ait ve onları doğrudan ilgilendiren sorunlarla temas ettikçe, kitlelerle nasıl ilişkileneceğimizi, onların çelişki ve taleplerini neresinden ve nasıl kavrayacağımızı da öğrenmeye başlar, böylece kitlelere dönük tüm sesleşlerimiz, tüm çağrılarımız onlardan alınma ama daha gelişmiş olur. Kitle

çalışmasının başarısı, bu diyalektik süreci ustaca işletmeye bağlıdır. Kitle çalışmasına ait bu diyalektik, iki yanlış tarz sonucu kesintiye uğramaktadır. Bunlardan birincisi, kitlelerden öğrenmeye kapalı olmaktır. Faaliyet yürüttüğümüz alanlardaki kitleye yabancıysak, onların ortak sorunları nedir, bu sorunlar hakkında ne düşünüyorlar, nasıl yaşar, nasıl eğlenirler vs. bilmiyorsak yani kitleleri öğretmen olarak bellememişsek çağrılarımız kitleyi ilgilendirmeyecek, yaptıklarımız kitlenin ilgisini çekmeyecektir. İkinci yanlış tarz, kitlelerden gelen fikirlerin, daha geliştirilmiş olarak kitleye taşınması, bu fikirlerin kavranması için kitlelere yardım edilmesinde, kitlelerden uzak durulması suretiyle yaşanmaktadır. Bu tarz asıl olumsuz sonucunu kitlenin seferber edilmesinde göstermektedir.

KP'nin politikaları kitlelerin gücünü örgütlemek, onları daha ileri çekip, çalışmalarımızın parçası yapmak içindir. Bu tarzın sahipleri, politikanın, kitlelerin bilinci üzerinde dönüştürücü rolünü ama daha da önemlisi kitlelerdeki gücün nelere kadir olduklarını kavramadıkları için, kitlelere görev verme, onları belirli işler için seferber etme gibi pratiklere girmezler. Kimi alanlarda yıllardır süren çalışmaya, harcanan onca emeğe rağmen örgütlenmiş yeni insanların olmaması veya çok az olmasında, sözünü ettiğimiz tarzın payı büyüktür. Az sayıdaki insanla sınırlanmış bu yetinmecî tarz, başarısız kitle çalışmasının bir diğer nedendir. Mao şöyle diyordu: "Biz her zaman devrimin halk kitlelerine, herkesin çabalarına dayanmak zorunda olduğumu savunduk ve sadece emir veren birkaç kişiye dayanmasına

karşı çıktık. Gene de bazı yoldaşlar çalışmalarında kitle çizgisini gereği gibi uygulamıyorlar; hala sadece kendi başlarına sessiz sedasız çalışan bir avuç kimseye dayanıyorlar." Farklı zaman ve mekânda yaşanmış olması bugün aynı tarzdan mustarip olmamızı engellemiyor.

Kitle çizgisinin uygulanması sürecinde düşünülen bu iki yanlış tarz, saflarımızda bir hayli yaygındır. Bu durum kitle çalışmasının etkisini zayıflatmak hatta başarısız kılmak gibi sonuçlar üretir ama yalnız bununla sınırlı kalmaz, ayrıca teori ve pratiği ayırarak, MLM bilgi sürecimizi önemli ölçüde yüzeyselleştirip prangalamaktadır. Çünkü her iki yanlış tarz, doğru fikirlerin oluşmasının koşulu olan pratik-teori-daha yüksek pratik ve daha yüksek teori biçimindeki diyalektik süreci, ilk ya da ikinci aşamadayken kesintiye uğratmaktadır. Karşımızda duran sorun boyutlu ve derinlikli olmakla birlikte, kitle çizgimizi ve onu şekillendiren ilkeyi kavradığımızda aşılabilir sorundur. Çünkü kitle çizgisine bağlı kalmak, diyalektik materyalist bilgi teorisine bağlı kalmanın temelidir. (ÇKP Kısa Tarihi)

KİTLEYİ AYRIŞTIRILIM, ÖNCELİĞİMİZ İLERİ KİTLELERDİR

Bütün emekçi halkımız kitle çalışmamızın konusudur ama kitleler dediğimiz farklı sınıf ve tabakaların toplamından ibarettir; devrimimiz ve devrim stratejimiz ise halk sınıf ve tabakalarını ayırıştırmayı gerektirir. Kitleleri, DHD ile ilişkisine bağlı olarak ayırıştırmada dışında, kitle içerisinde parti çalışması yapmak, önder ve öncü partiyi inşa etmek için de kitleleri ayırıştırmamız, gideceğimiz önce-

likli kitleyi belirlememiz gerekiyor. Bu ayırıştırmaya Partimizin kitle çizgisinde "ileri kitleyi kazan, orta kitleyi ilerlet, geri kitleyi tarafsızlaştır" biçiminde somutlaştırılmıştır. KP'mizin bir kitle çalışması için yapmış olduğu bu ayırım doğru mudur? Evet doğrudur. Kitleler ekonomik, sosyal, kültürel bakımdan farklı gelişme süreçleri içerisinde ve bu durum onların politikleşme düzeyleri üzerinde dengesiz bir gelişmeye yol açar. Bu dengesiz gelişme, ülkemiz koşullarında ezen-ezilen ulus/ inanç ve cins grupları nedeniyle daha da büyümektedir. Nerede olursa olsun kitleler, bilinç düzeyi olarak ileri/ orta ve geri biçimde ayrılmıştır. Bu ayrışma stabil değil dinamiktir, ileri olan gerilerken orta ilerler, geri olan daha ileri çıkabilir vb. Kitlelerin bu görelî durumu görmezden gelinip yok sayılamaz. MLM'yi üstün kılan onun gerçekle kurduğu ilişkidir. MLM gerçeği inceler ve onu teorize eder. MLM teorisinin ışığının düştüğü politikalar da gerçek durumla ilgilendir. O halde, kitlelerde var olan politik bilinç farklılığı, hangi kesim üzerinde yoğunlaşacağımız hakkında, bir politika belirlemeyi şart koşar. Çağrılarımıza daha duyarlı, bilinç düzeyi nedeniyle A/P faaliyetimize daha açık, örgütlenmeye ve örgütlü bir kitle mücadelesine diğer kesimlere göre daha hazır vs. olan, kitlelerin ileri kesimidir. KP'miz, bu özellikler nedeniyle ileri kitleleri öncelikli, üzerinde yoğunlaşacağımız kesim olarak belirlemiştir.

Kitle içerisindeki çalışmamızın rotasını, kitlelerin politik bilincine göre yapılmış olan bu ayırım belirlemelidir. Kırsal, şehir, fabrika, mahalle, okul, atölye, büro vs. kısaca hayatın bütün alanlarında ileri kitleyi esas almak,

çalışmalarımızı bu kesim üzerinde yoğunlaştırmak doğru olandır. Burada nazik soru şu olmalıdır: Kitleler arasında kim ileri, kim orta, kim geridir, bunu nasıl anlayacağız? Ayrımı söylemlerine bakarak yapmak işimizi kolaylaştırır fakat bizi yanıltır da. Çünkü partiler gibi insanların da ne söyledikleri değil ne yaptıkları belirleyicidir. Söz-söylem bir veri sunmakla birlikte aslan pratiktir. Kitle ilişkileri ve kitle mücadelesi bu ayrımların doğruluğu hakkında turnusoldur. Bunları gözlemlemek, pratiklerine tanık olmak, kitle içerisinde olmayı gerektirir. Sendikal örgütlenme, grev, işyeri direnişleri, hak arama kararlılığı vs. ileri işçiler için birer veri olabilir. İşsiz, esnaf, öğrenci, köylü gibi kitlelerin diğer kesimleri için de benzer ölçütler kurabiliriz. Bu nedenle tüm kitle çalışmamız, kitlelerin geri bilincini ilerletmeye, kitle mücadelesi yaratmaya veya var olanı geliştirmeye ve önderlik etmeye dönük olmalıdır. Ancak bu koşullarda kitleleri gerçekten tanıyabilir, onlarla güçlü, sağlam bağlar geliştirebiliriz.

Başlarken değinmiş olduğumuz festivaller, bir kitle pratiğini barındırdığı için değerlidir. Bu çalışmaların doğrudan faaliyetçisi olan yoldaşlarımız, azımsanmayacak bir deneyim biriktirmişlerdir. Bu deneyimin salt bir bilgi olmaktan çıkması, sonraki çalışmalar için bir eylem kılavuzu haline gelmesi için deneyimin diyalektik materyalist bir bakış açısıyla incelenmesi zaruridir. Böyle bir inceleme, bizleri doğru bilgiye yakınlaştırır ve bilgi teorisi için bir halka yakalamamızı sağlar. Örneğin festival çalışması içerisinde ileri kesimden emekçilerle bağ kurabildik mi, nasıl tanıştık ve nasıl bir bağ kurduk? Kitleyi, kitle içerisinde taraftarlarımızı, KP'ye yakın olanları harekete geçirdik mi? Festival çalışmalarını hep yanımda olan faaliyetçi ve taraftar darlığını aşip yeni insanlar katarak öğretildik mi? Bütün festival çalışmasından ne öğrendik, kazanımlarımızla birlikte çalışmanın olumsuzlukları nelerdir, tespit edebildik mi?

Toplumların gelişim yasaları, sınıfların ortadan kalkacağı bir dünyaya doğrudur. Bu komünizm dünyasıdır ve muzafer proletarya önderliğinde tüm ezilenlerin Altınçağ'a doğru yürüyüşü engellenemezdir. Biz buna "Tarih Asla Yenilmez" de diyebiliriz ama nice taktik yenilgilerle tarihi fethedeceğimiz de bir gerçektir. Bu nedenle daha az yenilgi ve daha büyük zaferler için MLM kitle çizgisini incelemek, kavramak ve uygulamak zorundayız.

*Brezilya Maoist Yoksul Köylü Birliği -LCP'nin marş sözleri

Peru'da Yürütülen Halk Savaşı'nın Mirası ve Savunusunun Önemi

S BKP'nin (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) 20. Kongresi itibari ile resmileştirdiği revizyonist çizgisi, Sovyetler'de hayata geçen sosyalist yapının yenilgiye uğradığı ve kapitalist restorasyonun başladığı süreç olmuştur. Ardı ardına birçok ülke komünistleri bu revizyonist çizginin niteliğini uzunca bir süre kavrayamamış ve bu çizgiden etkilenerek revizyonizm kulvarında yol almaya başlamıştır. Aynı dönemde Sovyetler'de yaşanan yenilgi sürecine rağmen Çin'de Mao önderliğinde revizyonizm ve tüm burjuva kalıntısı ideolojilere karşı savaşım devam etmiş ve bu durum ML'ye nitel katkı olarak proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin devam etmesi gerektiği biçimde formüle edilmiştir. Bunun ürünü olarak BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) Mao önderliğinde gerçekleştirilmiş, komünizme gidilecek rotada ciddi bir teorik ve pratik ilerleme kaydedilmiştir. 1976 yılında Mao'nun ölümü ile birlikte, ÇKP önderliğine çöreklenen revizyonistler tarafından iktidar tümüyle ele geçirilmiş, Çin'de de komünist çizgi bu tarih itibari ile yenilgiye uğramıştır.

Son yüz elli yılda dünyayı temellerinden sarsan proleter devrimlerin bir bir yenilgiye uğradığı, kapitalist geri dönüşlerin hızlı bir biçimde hayata geçirildiği bu süreçte, dünya üzerinde bir yığın komünist parti yenilgi atmosferi içerisinde erimişlerdir. Revizyonist ve reformist akımların güçlü bir zemin yakaladığı bu zamanlarda birçok KP süreci okumakta eksik kalmış, bir biçimde bu akımlarla mücadelede zafiyet göstermiş ve etkisi altında kalmışlardır. Sovyetler'in resmen dağıldığı süreç ise MLM çizgide sebat edenler açısından yalnızca "malumun ilanı" olmuş ancak burjuvazi dünya çapında ideolojik saldırılarını yoğunlaştırdığı bir zemin yakalamış ve muzafer bir biçimde "sosyalizmin yenilgisini" kutlamaya girişmiştir.

Dünya proletaryası açısından büyük yenilgilerin yaşandığı bu dönemde, diğer yandan birçok yarı-feodal, yarı-sömürge ülkede Halk Savaşı'nın yükseldiği ve ciddi kazanımlar olduğu da görülmüştür. Peru, Nepal, Hindistan, Filipinler gibi ülkelerde, tüm dünyada "sosyalizmin yenilgisinin" propagandasının yükseldiği süreç-

te; Halk Savaşı'nın ciddi kazanımlara ulaştığı, MLM partilerin mücadeleyi yükselttiği bir dönemden geçilmiştir. Her ne kadar yenilgi zemininden beslenen ve yükselişe geçen revizyonist-reformist eğilimler bu ülkelerde yürütülen Halk Savaşı pratiğini ve MLM partileri etkilese de Nepal özgülünde yaşanan pratik dışında Maoist olmayan devrimci örgütlerde olduğu kadar yıkıcı olmamıştır. Burada elbette Maoizm kavrayışı, bu durumda belirleyici olan faktörlerden biri olmuştur. Yenilgiler içinde yengilerin

temsiliyeti olan bu hareketlerden biri de Peru'da yürütülen devrimci mücadeleye önderlik eden Peru Komünist Partisi olmuştur.

1980 yılında Gonzalo önderliğindeki Peru Komünist Partisi, Uzun Süreli Halk Savaşı'na başladığını açıkladı. Bu tarihten itibaren, PKP önderi Gonzalo'nun tutsak düştüğü 1992 tarihine kadar dünya proletaryası açısından oldukça öğretici ve ileri bir mücadele pratiği sergilendi. 80'li yılların yenilgi atmosferi içerisinde Peru'dan yükselen ve başkent Lima dolaylarına kadar ilerleyen Halk Savaşı pratiği her ne kadar gerilemiş olsa da, dünya proletaryasına bıraktığı miras son derece önemlidir. 70'li yıllarda önemli ölçüde kitleler üzerinde etki yaratmış, 80'li yıllarda başlattığı Uzun Süreli Halk Savaşı ile birlikte başta Ayacucho bölgesi olmak üzere ülkenin birçok yerinde fiili varlık göstermiştir.

PKP bu süreç içerisinde Mao'nun ML'ye yaptığı katkıların anlaşılması ve nitel bir aşama olarak değerlendirilmesine yönelik tartışmaların da içerisinde yer aldı. Mao'nun katkılarının ileri bir sıçrama ve nitel bir aş-

ma olduğunun, dolayısı ile "Maoizm" nitelendirmesinin uygun olduğunun savunusunu birçok Maoist hareket ile birlikte uluslararası ölçekte gerçekleştirmiştir. Bu savunun sergilendiği en önemli alan, 1984 yılında uluslararası komünist partilerin oluşturulmasına önderlik ettiği Devrimci Enternasyonal Hareket olmuştur. Uluslararası Maoist örgütlerin; dünya ölçeğindeki gelişmelere karşı ortak tavır belirleme ve harekete geçme, aynı zamanda ideolojik mücadele platformu olarak işlevli bir yer tutan DEH'in ortaya

çıkması ve sürdürülmesinde de Peru Komünist Partisi'nin büyük katkıları olmuştur.

Uzun Süreli Halk Savaşı'na başladık- tan yaklaşık on yıl sonra ülkenin ciddi bir kısmını denetim altına alan Peru Komünist Partisi, 1992 yılından itibaren bir gerileme yaşamıştır. Bunun esaslı sebebi başta Gonzalo olmak üzere birçok yönetici kadrosunun 1992 yılında faşist Peru devleti tarafından tutsak edilmesinden kaynaklanmaktadır. Bu süreçte faşist Fujimori önderliğindeki Peru devleti ABD emperyalizmi ve birçok emperyalist ülkenin desteği ile PKP'ye yönelik saldırılarını yoğunlaştırmış, tutsak edilen kadrolara yönelik birçok insanlık dışı uygulamayı hayata geçirmiştir. Bu uygulamalardan en önemlisi, belki de sürecin sembolü haline gelmiş olan Gonzalo'nun demir bir kafese kapatılarak hakla sergilenmesi olmuştur. Faşist Peru devleti bu pratikle Gonzalo'yu aşağılamak, Halk Savaşı'na gönül vermiş kitlelere umutsuzluk yaymaya ve bu kafes ile halkın kurtuluş umudunun kafeslendiği izlenimini vermeye çalışmıştır. Ancak Gonza-

lo'nun kafeste dahi olsa, yumruğu havada zafer sloganları atıyor oluşu, faşist Peru devletinin hesaplarını boşa çıkarmıştır. Çelik bir kafesin dahi halkın kurtuluş mücadelesini ve Halk Savaşı'nı engelleyemeyeceğini, zafere olan inancı kıramayacağını haykıran Gonzalo'nun direngen tavrı, Peru Komünist Partisi'nin önderliğinde Halk Savaşı'nın süreceğinin de ilanı olmuştur.

Peru'da PKP önderliğinde yürüten Halk Savaşı uluslararası proletaryanın mücadelesine ciddi katkılar sunmuştur, Maoizmin uluslararası çapta kavranılması ve tanıtılmasında önemli bir işlev görmüştür. Bu katkıların anlaşılması; bir döneme projeksiyon tutmanın ötesinde, devam eden devrimci mücadelenin geliştirilmesine de olanak sağlamaktadır. Uluslararası proletaryanın mücadelesinin ağır yenilgiler aldığı bir dönemde Peru'dan yükselen Halk Savaşı yeni bir umut kıvılcımı gibi parlamış, yenilgilerden yengilere nasıl ulaşılacağına dair de bir işaret fişegi olmuştur. Bu ilerleyişin o dönemde başta Peru olmak üzere birçok ülkede sağlanmış olması da esasta Maoizmin temel ayaklarının kavranması ve hayata geçirilmesi ile sağlanmıştır.

Peru Komünist Partisi faşist Peru devletine karşı devrimci mücadelenin bayrağını taşımaya devam etmektedir. Peru Devleti tarafından PKP'ye ve halka karşı saldırılar da olabildiğince şiddetli bir biçimde sürmektedir. Faşist karakterinden ödün vermeyen Peru devleti, tutsak edilmişin üzerinden yaklaşık 30 yıl geçmesine rağmen Gonzalo üzerindeki ağır tecrit koşullarını ileri yaşına ve sağlık sorunlarına rağmen devam ettirmekte, açıkça katletmeye çalışmaktadır. Geçtiğimiz aylarda sağlık sorunlarının ciddi boyutlara ulaşması sonucu hastaneye sevk edilen Gonzalo'ya dair uluslararası ölçekte kampanyalar düzenlenmektedir. Bu kampanyaların da işaret ettiği üzere Gonzalo'nun hayatını savunmak; faşist Peru devletinin Gonzalo özgülünde yok etmek istediği, tarihsel olarak enternasyonal proletaryaya da ciddi katkılarla mal olmuş Peru'daki devrimci mücadeleyi ve Halk Savaşı'nı savunmaktır.

İstanbul'da Gonzalo'ya özgürlük eylemi: 'Yaşasın Halk Savaşı'

İSTANBUL- Tutsak edildiği 1992'den bu yana faşist Peru devleti tarafından askeri bir deniz üssünde tecrit altında tutulan ve sağlık sorunları ağırlaşan Başkan Gonzalo'nun (Abimael Guzmán Reynoso) yaşamını savunmak için İstanbul Peru Konsoloslugu önünde bir eylem gerçekleştirildi. Gazetemiz Yeni Demokrasi ve Partizan tarafından bugün saat 13.00'da yapılan eylemde Başkan Gonzalo'nun hayatını savunma çağrısı yapıldı ve

Peru devleti protesto edildi.

İstanbul Esenler'de Peru konsolosluğunun bulunduğu Koza Plaza önünde gerçekleştirilen eylemde Partizan ve Yeni Demokrasi adına açılan pankart ve dövizlerde üç farklı dilde "Başkan Gonzalo'nun Yaşamını Savunalım", "Peru Proletaryasının Önderi Başkan Gonzalo'ya Özgürlük", "Yaşasın Halk Savaşı" gibi sloganlar öne çıkarıldı.

"Kahrolsun Faşist Peru Devleti", "Ya-

şasın Halk Savaşı" gibi sloganların atıldığı eylemde bir de açıklama gerçekleştirildi. Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Peru devletinin 29 yıl önce Başkan Gonzalo'yu özel bir operasyonla tutsak ettiği, bu yıllar boyunca tecrit ve baskının devam ettiği belirtilen açıklamada Gonzalo'nun sağlık sorunlarının ağırlaştığı ve katledilmek istendiği vurgulandı. Gonzalo'nun Peru proletaryası ve Peru halk savaşının önderi olarak başta Peru devleti ve ABD emperyalizmi olmak

üzere egemen sınıflara korku saldığı vurgulanan açıklamada daha önce kalp krizi geçirdiği halde koşullarının ağırlaştırıldığı ifade edildi. Açıklamada ayrıca Gonzalo'nun Marksist-Leninist-Maoist ideolojideki önemine değinilerek ona yapılan saldırıların nafi olduğu, proletarya ve ezilenlerin haklı savaşları önünde hiçbir gücün duramayacağı belirtildi.

Plaza güvenliklerinin engelleme çabalarına karşın yapılan açıklamada son olarak Peru devletinin Gonzalo üzerindeki faşist uygulamalara son vermesi, Gonzalo ve devrimci tutsakların serbest bırakılması çağrısı ve dayanışma vurgusu yapıldı. Başkan Gonzalo'nun yaşamını savunmak için yapılan eylem "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi", "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" denilerek sonlandırıldı.

Başkan Gonzalo'ya Özgürlük!

HABER MERKEZİ- Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) yaptığı yazılı açıklamayla, 1992 yılından beri tecrit altında tutsak tutulan Peru Komünist Partisi (PKP) lideri Başkan Gonzalo'nun (Abimael Guzman) özgürlüğünü savundu.

AGEB tarafından yapılan açıklama şöyle:

"Peru Komünist Partisi lideri Başkan Gonzalo'nun 12 Eylül 1992 tarihinden bu yana ağır tecrit altında tutsaklığı devam etmektedir.

İlerleyen yaşı ve ciddi sağlık sorunlarına rağmen tecrit koşulları devam eden Başkan Gonzalo için uluslararası Maoist parti ve örgütler tarafından başlatılan "Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım!" şiarlı kampanyası nedeniyle de Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde dayanışma etkinlikleri örgütleniyor.

AGEB olarak bizler de Başkan Gonzalo'ya özgürlük şiarını haykırıyor, yapılacak etkinliklerde yer alıp uluslararası devrimci dayanışmayı sürdürmeye devam edeceğimizi belirtiyoruz.

Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım!

Başkan Gonzalo'ya Özgürlük!"

Avrupa'da "Başkan Gonzalo'ya Özgürlük" eylemleri

HABER MERKEZİ- Ciddi sağlık sorunlarına rağmen uzun yıllardır tecritte tutulan Peru Komünist Partisi (PKP) lideri Başkan Gonzalo için Partizan tarafından Avusturya'nın Viyana, Fransa'nın Strasbourg ve İsviçre'nin Zürih kentlerinde eylemler gerçekleştirildi.

27 Ağustos Cuma ve 5 Eylül Pazar günü Peru Başkonsoloslukları önünde gerçekleştirilen basın açıklamalarında Partizan ve PGI/MLM'nin "Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım" şiarlı dövizleri taşındı. Partizan adına yapılan açıklamalarında Başkan Gonzalo'nun derhal serbest bırakılması, tedavisine uygun şartlarda hemen başlanılmasını talebi dillendirildi.

Partizan adına yapılan açıklamada şunlar ifade edildi:

Peru Komünist Partisi lideri Başkan Gonzalo tutsak edildiği 12 Eylül 1992 tarihinden bu yana ilerleyen yaşı ve ciddi sağlık sorunlarına rağmen tek kişilik bir hücrede tutulmaktadır. Ağır tecrit altında bulunan Başkan Gonzalo 17 Temmuz'da kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştır. Yine son olarak Gonzalo'nun bir tür cilt kanserine yakalandığı, gerekli tedavinin yapılmamasından dolayı kanserin metastaz yaptığını öğrenmiş bulun-

maktayız.

Başkan Gonzalo, 80'li yıllardan 90'lı yılların başına kadar dünya ezilen halklarına büyük umutlar taşıyan Peru Halk Savaşı'nın tartışmasız lideri olmuştur. Yine Başkan Mao'nun Marksizm-Leninizm'e katkılarını enternasyonal ölçekte yaygınlaştırarak Marksizm-Leninizm-Maoizm formülasyonunun mimarlarından olmuştur.

Emperyalizm ve faşizm, baskı ve sömürü düzenine karşı gelişen en ufak hak mücadelesini ezmeye çalışmakta, söz konusu komünistler olduğunda ise kendileri için bu "tehlikeyi" ortadan kaldırmak için olanca azgınlığıyla saldırmaktadır. Bugün Başkan Gonzalo'nun ilerlemiş yaşı ve çok ciddi sağlık sorunlarına rağmen tutsak edilmesi bunun bir göstergesidir. Emperyalizmin en büyük korkusu

kendisini tarihin çöplüğüne gönderecek halk kitlelerinin öncüsü olacak komünistlerdir. Bundandır ki bugün komünist ve devrimciler için Başkan Gonzalo ve Peru Halk Savaşı'nın savunulması, sahiplenilmesi önemli bir görevdir.

Başkan Gonzalo şahsında komünist ve devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve saldırı politikaları teşhir edilmeli, hapisanelerdeki tüm saldırılara karşı kitlesele olarak mücadele içinde olmak gerekmektedir.

Partizan olarak Başkan Gonzalo'nun derhal serbest bırakılmasını ve tedavisine uygun şartlarda hemen başlanılmasını istiyoruz. Başkan Gonzalo'nun tutsak düşüşü süreçte yürüttüğümüz kampanyaları çeşitlendirerek hayatını savunacağımızı beyan ediyoruz!

Dünyada Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütler önderliğinde gelişen mücadeleleri sahipleniyor, bu mücadelelerin zafere ulaşacağına olan inancımızla bir kez daha haykırıyoruz;

Yaşasın Halk Savaşı'nın Zaferi!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım!"

Galiçya Maoist Komünist Partisi – İnşa Komitesi kurucu üyesi Martín Naya hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Galiçya Maoist Komünist Partisi – İnşa Komitesi yaptığı bir açıklamayla, kurucu üyelerinden Martín Naya'nın yaşamını yitirdiğini duyurdu. "Şan ve Şeref Olsun Martín Naya Yol-daş'a!" başlıklı açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"3 Eylül günü, çeşitli hastalıklarla mücadele ettikten sonra, yoldaşımız devrimci ölümsüzlüğün ışıklı yoluna adım atmıştır.

Genelde dünya proletaryası, özelde ise Galiçya proletaryası, Başkan Mao'nun ve Başkan Gonzalo'nun 40 yıllık devamcısını yitirmiştir. Deng Xiao Pin darbesinden sonra dünya ölçeğinde birçok örgüt Maoizm'i terk ederken, yoldaşımız

Mao'yu savunmaya devam etmiştir.

Yoldaşımız, 1989'da Peru'daki durum üzerine, PKP kadrolarıyla Galiçya'da konferanslar örgütlemiş;

1993'te Başkan Gonzalo'nun tutukluğunun ardından hayatını savunmak için komite örgütlemiş;

1993'te enternasyonal Maoizm'in propagandası için Correo Vermelho'yu kurmuş;

1996'da Nepal'deki Halk Savaşı'na destek komitesini örgütlemiş;

2006'da Galiçya'daki ilk MLM örgüt olan Luita Halk Komitesi "Manolo Belho"yu kurmuş;

2008'de Kastilya dilinde Maoizm'in en önemli bilgi kaynaklarından olan Dazibao Rojo'yu kurmuş;

2010'da Hindistan'daki Halk Savaşı'na Destek Komitesi'nin kurulmasında büyük pay sahibi olmuştur. s

2012'de ise yoldaşlarıyla Galiçya Maoist Komünist Partisi – İnşa Komitesi'ni kurmuştur.

Maoizm önemli bir liderini kaybetmiştir.

Galiçya Maoist Komünist Partisi – İnşa Komitesi, onun yolunda yürüyecek, halk ordusunun kurulması için kaçınılmaz olan Komünist Parti'yi kuracak ve tek bir enternasyonal Maoist konferansın oluşması için mücadele edecektir.

– Martín Naya Yol-daş Kavgamızda Yaşıyor!

Galiçya Maoist Komünist Partisi – İnşa Komitesi"

"Kazanılmış Hakları Korumak Ve Yeni Baskı Yasalarına Karşı Dur!"

ALMANYA- Anti-Kapitalist Enternasyonal Blok tarafından, Almanya'nın Kuzey Ren-Vestfalya (NRW) eyaletinde çıkartılmak istenen yürüyüş, toplanma ve basın özgürlüğünü kısıtlayan yasa ve polis saldırılarına karşı "Kazanılmış hakları koru ve yeni baskı yasalarına karşı dur!" şiarıyla 28 Ağustos Cumartesi günü eylem gerçekleştirildi.

Birçok devrimci, demokrat ve ilerici kurumun katılımı ile gerçekleştirilen eylem, Düsseldorf'un RheinPark bölgesinden başlayıp Parlamento Binası önünde son buldu.

Eyleme katılan Partizan, PGI/MLM ve Rebellion Ruhr ortak pankartlarla yürüyüşe dahil oldu. Ortak kortejde yürüyen Partizan, PGI/MLM ve Rebelli-

on Ruhr, yine hazırladıkları pankart ve dövizlerle başkan Gonzalo'nun hayatını savunma çağrısı yaptı ve bu yönde sloganlar attı. Yürüyüş esnasında, çıkartılmak istenen güvenlik yasasını teşhir eden sloganların yanı sıra, "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganları da atıldı ve TIKKO'nun Dersim'de ölümsüzleşen 7 gerillası da sloganlarla anıldı.

Bilindiği üzere Haziran ayında da Düsseldorf'ta gerçekleştirilen güvenlik yasası protestosu esnasında polis saldırısı sonucu 100'den fazla eylemci yaralanmıştı. Dün de gerçekleştirilen eylem provokasyon girişiminde bulunan polisler yürüyüş esnasında iki defa kitleye gaz sıkı fakat yürüyüş sorunsuz bir şekilde devam etti.

Son olarak yürüyüşün sonlanacağı yer olan Düsseldorf Parlamentosu önüne gelen kitle güvenlik yasasına karşı gerçekleştirilen konuşmaların ardından dağıldı.

Filistinli 6 tutsak İsrail Hapishanesi'nden tünelle kazarak kaçtı

HABER MERKEZİ- Siyonist İsrail'in Hapishaneler İdaresi bugün yaptığı açıklamada, 1948'de işgal edilmiş bölgenin sınırında yer alan Bisan'ın yakınındaki Celbu Hapishanesi'nden 6 Filistinli tutsağın tünelle kazarak sabah saatlerinde kaçtığını duyurdu.

İsrail resmi yayın kuruluşu KAN'ın habere göre, kaçan tutsakların El-Fetih örgütünün silahlı kanadı El-Aksa Şehitleri üyesi Zekeriya ez-Zebidi ve İslami Cihad örgütünden Yakub Nufeyat ile Muhammed Kasım el-Arida, Yakub Mahmud Kadri, Eyhem Fuad Kemamci, Mahmud Abdullah el-Arida adındaki 5 kişiden oluşuyor.

Öte yandan Walla News internet sitesi ise, kaçanların tamamının ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış tutsakların olduğunu yazdı.

Filistin'de sivil toplum örgütlerinden tutsaklar ve insan haklarıyla ilgilenen Vicdan Kurumu'nun sitesine göre, Gilboa cezaevi İsrail'deki en sıkı hapishanelerden biri olup, İrlandalı uzmanların gözetiminde inşa ettirilmiş ve 2004 yılında açılmıştı.

Salvador Allende:

"Yaşamım pahasına da olsa direneceğim"

1917 Ekim Devrimi ve 1949'da gerçekleşen Çin Devrimi ezilen halklara umut ve coşku aşılamış, dünyanın pek çok yerinde gerek sınıf savaşımı yürüten halklara gerekse ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten uluslara büyük bir moral/motivasyon sağlamış, geniş halk yığınlarının sosyalizme desteğini ve sempatisini sağlamıştı. Başını

ABD'nin çektiği emperyalist ülkeler ise; sömürgelerini kaybetmemek, bölgesel çıkarlarının sürekliliğini sağlamak için hem sınıf hareketlerini hem de ulusal kurtuluş hareketlerini bastırabilmek için her türlü yol/yöntem ve araca başvurmuşlardır. Kimi zaman kendine bağımlı bir kukla yönetimi destekleyen ABD emperyalizmi böylelikle o ülkeyi "demokratik sayarken", kimi zaman da çıkarlarının zarar göreceğini anladığında yerli uşaklarını harekete geçirerek askeri darbelerle "demokrasiyi" sağlama gereği duymuştur!

Latin Amerika'yı arka bahçesi olarak gören ABD, bu kıtada kontr-gerilla örgütleri oluşturarak, halka karşı giriştiği katliamlarla ezilen halkın mücadelesini bastırmaya, korku iklimi oluşturarak sisteme karşı çıkmanın önünde tıkaç vazifesi görmeye çalışmıştır.

ABD'nin entrikalarının sergilendiği onlarca ülkeden biri de fiili'dir. 1970'te halkçı lider Salvador Allende, ABD'nin kazanmasını engellemek için çevirdiği onca oyuna rağmen başkan seçilir. CIA direktörü Richard Holmes'in yıllar sonra yaptığı açıklamaya göre, öncelikle muhalefete para yardımı yapılmış ve medya satın alınmıştır. Faşist bir örgüt olan "Patria Y Libertad" (Vatan ve Özgürlük) elemanları eğitilerek sokak gösterileri ve grevler örgütlenmiştir.

Salvador Allende Gossens, 1970 sonbaharında Latin Amerika'da seçimle yönetime gelen halkçı ilk başkan olma özelliğine sahiptir. 1961'de Che Guevara "Gerilla Savaşı" adlı kitabını Allende'ye armağan ederken, "Aynı sonucu başka yollarla gerçekleştirmeye çalışan Allende'ye" diye yazmıştı. Bu yollar, toplumsal dönüşümlerin geleneksel demokrasi kuralları içerisinde gerçekleştirilmesiydi. Yani Allende, devrimi işçi ve köylüleri, ezilen yığınları komünist partisi altında örgütleyip halk savaşı vererek ya da toplu

ayaklanma yoluyla değil, seçimlerle işbaşına gelerek yapacağını düşünüyordu. Yine de, devrimi başka yollardan sağlamaya çalışanlarla dayanışmasını her zaman sürdürdü. Senato başkanı olduğu sıralar Che'nin ölümlüyle biten olaylardan sonra Şili'ye sığınan Bolivyalı devrimcileri, sınıra kadar gidip bizzat karşılamıştı. Allende'nin yaşamına baktığımızda katıksız ve net bir şekilde şunu görebiliriz: savunduğu görüşlerinde tutarlıdır her ne kadar düşünceleri devrimin gerçekleşmesi için imkansız olsa da! Yaşamı boyunca kendi ilkelerine sadık kalmış, dürüst ve onurlu bir profil çizmiştir. Ancak sınıf mücadelesi kes-

kindir ve "iyi niyet" bir sınıfın diğer sınıfı alt etmesinin yani devrim için yeterli değildir. Marx, "Paris Komünü işçi sınıfının hazır bir devlet makinesini ele geçirip onu kendi hesabına kullanmakla yetinemeyeceğini tanıtlamıştır" derken kuşkusuz ki haklıdır ve fiili'de yaşananlar da bunu bir kez daha tanıtlamıştır. Allende'nin şiddet karşıtlığı, devrimci şiddete de karşı olduğu için ne yazık ki ancak ölümüyle direnen silahıyla şehit düşmüştür. Şili'de "zengin ve fakir arasında hiçbir farkın olmadığı bir ülke yaratmak", "çocukların hayatlarına eşit şartlarda başlayacakları bir ülke yaratmak" gibi amaçları savunurken, Allende'nin en çok güvendiği silah "inanç"tır. Ama emperyalizme ve onun yerli uşaklarının saldırılarına karşı savaşmak için öncelikle halkı örgütleyecek bir komünist parti ve silahlı örgütlenme gereklidir. 4 Eylül'de Santiago'da 800 bin kişi Allende lehinde büyük gösteriler yapmıştı, ama kitle silahsızdı. Üstelik kitlenin silahlandırılmaması bir ihmal, bir tedbirsizlik değil, tersine Allende'nin yaşamı pahasına savunduğu ilkelerinin bir gereği idi! Allen-

de, silahlı mücadeleyi yadsıyıp barışçı yöntemleri savunmayı hem hayatı pahasına, hem de halkı askeri cuntaya karşı silahsız bırakarak savunmasız hale getirterek ödemiştir. Kuşkusuz fiili halkı için oldukça acı bir deneyim olmuştur bu, binlerce evladını bırakmıştır çünkü cuntanın kurşunlarına... Aslında Salvador Allende daha önce bir darbeyle saf dışı bırakılmak istenmiş ama bunu kabul etmeyen General Rene Sehneider CIA denetimindeki bir grup tarafından öldürülmüştür. %36 oy alarak yönetime gelen Allende'nin devrilmesi için ABD Başkanı Nixon hiçbir girişimden kaçınılmaması talimatını vermiştir.

ekonomi kuruluşlarının ablukası altına alınan Allende yönetimi hükümet olarak tek kuruluş kaynak alamazken, fiili ordusu 1972'de 10,9 milyon dolar almaktaydı çeşitli kuruluşlardan. Tabi bu sadece görünen kısımdı...

Ülkedeki devrimci örgüt MIR faşistlerle sokak çatışmalarını yükseltirken, hükümete kitlelere silah dağıtmayacak kadar utangaç davranarak faşizme karşı mücadeleyi baltaladığı eleştirisini getiriyordu. Gerçekten de darbe hazırlıkları yapılırken Allende halkı faşistlere karşı silahlandırmak, silahlı güç oluşturmak çabasına girişmemişti, bu da ileride onun elini kolunu bağlayacaktı. Nitekim MIR gibi devrimci örgütlerin ellerindeki silahları toplamak için genel arama operasyonlarını başlatan ordu, kendisine karşı koyabilecekleri tasfiye etme işini hızlandırmıştı.

11 Eylül 1973 sabahı beklenen darbe gerçekleşti. Darbeyi kabul etmediği için 22 Ağustos günü ayrılan General Prats'ın yerine Augusto Ramon Pinochet Ugarte başkanlığındaki cunta, başkanlık sarayını kuşattı. Askeri cunta Allende'ye görevinden çekilmesi için 24 saat süre tanıdı. Eşi ve çocuklarıyla ülkeyi terk etmesine izin verilecekti. Ancak Allende

buna şu yanıtı verdi: "İstifa etmeyeceğim. Yaşamım pahasına bile olsa direneceğim." Allende'nin 8:30'da radyodan halka çağrı yapmasını engellemediler. Bu ilk seslenişte Allende, işçileri ve öğrencileri direnişe çağırıyordu. 10:15'teki ikinci seslenişte, aynı dakikalarda askerler verici antenin yerini tespitte çalışıyorlardı...

Sonunda uçaklar başkanlık sarayını bombaladılar. Daha sonra başkandan haber alınamadı. Allende dediğini yaptı: inandığı yolda yaşamını yitirdi. Bu saatlerde Allende'nin elinde otomatik tüfekle çekilen son fotoğrafı, onun cuntacılar karşı direnenek öldüğünü gösteriyor. Allende'yle birlikte 3 bin 100 kişi daha aynı akıbeti paylaştı. Bir kısmı Santiago Stadyumuna toplanıp orada öldürülenlerdi. Ayrıca 130 bin kişi tutuklanarak işkence gördü.

Pinochet'in dokunulmazlığı kaldırıldı ve göstermelik olarak yargılandı. Ancak ceza olsa da almasa da Şili halkı için o zalim bir diktatör ve sonsuz dek bir faşist olarak kalacak.

Allende'nin partisi "Unitad Popular" içeride çok homojen olmadığı gibi, net bir program da oluşturamamıştır. Yine de ilk yıl ücretler diğer fiyatlardan daha hızlı artmış ve üretimin artmasıyla geniş kitlelere görece bir rahatlık sağlanabilmiştir.

İkinci yıl ekonomik sıkıntılarının artmasıyla birlikte ABD'nin de parmağı devreye girmiştir. Yangınlar ve bombalamalar birbirini izliyordu. Bankaların % 90'ı, büyük işletmelerin % 70'i millileştirilmiştir. İstikrarı sağlamak için uğraşan Allende 1972 ve 73'te bazı generallere bakanlık vererek onları hükümete aldı, ancak bu durum hiçbir işe yarayamazdı/yaramadı da. Ancak karar çoktan verilmişti, dünyanın en önemli bakır madenlerinin millileştirilmesinden "zarar" gören ABD menşeiili çokuluslu maden şirketleri Kennecott ve Anaconda, muhalefete para akıtan ITT ve diğer ABD şirketlerine katılarak darbeyi desteklemişlerdi.

ABD'nin yanı sıra Dünya Bankası ve Inter-Amerikan Bank gibi uluslararası

Devrim ırmağı Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Fırkası'nın açtığı yoldan 101 yıldır kimi zaman derinden ve sessizce kimi zamanda çağlayarak akmaktadır. Komünistlerin bu topraklara ettikleri direniş tohumları bugün ülkenin dört bir yanında, Proletarya Partisi önderliğinde dağlarda, fabrikalarda, tarlalarda filiz vermeye devam ediyor!

Kazıdık 15'lerin İsmi Kanlı Kızıl Bir Mermere!

Yaşadığımız coğrafya güçlü bir isyancı geleneğe, zulme, baskılara karşı sayısız direnişe tanıklık.

İşçiler, köylüler, zanaatkarlar Osmanlı İmparatorluğu'nun baskılarına ve sömürsüne karşı direniş bayrağını daima yükseklerde dalgalandırmıştır. Tüm bu tarihsel birikim 1900'lere gelindiğinde artık bilimsel sosyalizmin güçlü fikirleri ile yeniden ete kemiğe bürünmeye başladı. Avrupa'da giderek gelişen ve sertleşen sınıf mücadelelerinin etkisi ülkemizde de kendini giderek daha fazla hissettiriyordu.

Özellikle Rusya'da gelişen devrim mücadelesi Anadolu bozkırlarında büyük bir ilgi ve sempati ile takip ediliyordu. Osmanlı-Rus savaşının da etkisi ile bölgeye daha fazla çevrilen gözler sadece Rus Çarlığı'nın vahşi yüzüne değil buna karşı komünizmin bayrağını yükselten Bolşeviklere de dikkat kesiliyordu. Rusya'da Bolşeviklerin önderliğinde emekçilerin Çarlığı devirmesi bu sempatinin büyümesine neden oldu. Ülkenin dört bir yanında komünist cemiyetler kurulmakta, komünizm için şiirler bestelenmekte, türküler yakılmaktaydı.

BUZ KIRILDI YOL AÇILDI!

Emperyalistlerin I. Paylaşım Savaşı ile Anadolu'daki açık işgali sonucu birçok bölgede kurulan Müdafai Hukuk Cemiyetlerinin direnişiyle gelişen bu hareket kendi partilerini yaratmakta gecikmedi.

Ülkemiz topraklarında böylece yeni bir dönem açılıyor, emekçileri kurtuluşa götürecektir güzergâha giriliyordu. Yüzyıllardır baskı ve zulüm altında inleyen milyonları yaşadıkları bu karanlıklardan kurtaracak güneş doğmak üzereydi. Emekçilerin; emperyalizme, feodalizme ve faşizme karşı savaşacakları, iradelerini ortaya koyacakları, kendi partileri filiz verecekti.

Gelişen bu dalganın etkisi ile 1920'lerde Türkiye Halk İştirakun Fırkası (An-

kara), Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası (İstanbul) kuruldu. Türkiye Halk İştirakun Fırkası, Anadolu'da örgütlenen bağımsız grupların bir araya gelmesiyle inşa edilmişti. Ekim Devrimi'nden etkilenmiş, Bolşeviklere sempati duyan ve kendilerini sosyalist olarak niteleyen çeşitli grupların bir araya gelmesi ile kurulan bu partide ideolojik bir birlik yoktu. Ankara merkezli olan bu parti komünizme önemli bir sempati beslemekle birlikte bir programa sahip değildi. Kemalistlere muhalif kesimlerin komünizmden etkilenerek bir araya geldikleri bu oluşum Türk milliyetçiliğinin önemli izlerini taşıyordu. Mecliste kendilerini komünist olarak tanımlayan birçok insan bu parti ile birlikte hareket etmekteydi.

Şefik Hüsnü (Deymer) önderliğinde kurulan Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası ise 1918 sonrası Avrupa'dan dönen aydınların, yazarların oluşturduğu bir gruptu. Çoğunluğu Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde yaşanan grev, çatışma ve direnişlerin içinde yer almış militanlardan oluşuyordu. Türkiye Halk İştirakun Fırkası'ndan farklı olarak bir programa sahip olan bu parti Marksizm'i inceleyen, araştıran üyelerden oluşuyordu. Aydın tabanına dayanan bu partide uzlaşmacı eğilimler oldukça güçlüydü. Türkiye Komünist Partisi bu iki parti ile birlikte Mustafa Suphi'nin önderliğini yaptığı grubun birleşimden meydana geldi.

BOLŞEVİK BİR MİLİTAN...

1883 yılında Giresun'da dünyaya gelen Mustafa Suphi, vali olan babasının görevi nedeniyle ilköğrenimini Kuds ve Şam'da, ortaöğrenimini Erzurum'da gördü. I. Paylaşım Savaşı başladığında Mustafa Suphi Batum'daydı. Burada savaş esiri olarak tutuklandı. Bu sırada Bolşeviklerle tanıştı. Marksizm'i inceledi, ideolojik olarak kendini geliştirdi ve Türkiyeli savaş esirleri içinde ajitasyon ve propaganda

faaliyeti yürüttü. 1915'e gelindiğinde Mustafa Suphi örgütlü bir Bolşevik olarak Rus devrimine katıldı. 1917 Ekim Devrimi ile birlikte tüm savaş esirleri ve politik tutuklular gibi o da özgürlüğüne kavuştu. Devrimin geliştirilmesi amacıyla Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin talimatı ile Rusya'nın çeşitli bölgelerinde çalışma yürüttü. Türkistan'da görev yaptığı süreçte Türkiyelilerden oluşan bir Kızıl Ordu Birliği örgütledi. Bu birliği Anadolu'ya göndermek üzere hazırlıklara girişti. Çin, Kaşgar, Buhara, Hiva, İran ve Türkiye'de propaganda faaliyeti sürdürecektir Beynelmilel fiark Tebligat fiurasını örgütledi ve başkanlığını yaptı.

1920 yılının 28 Nisan'ında ayaklanan Bakü işçileri, Azerbaycan Müsavat Hükümeti'ni yıkarak, Sovyetlerini kurdular. Mustafa Suphi, Mayıs ayında, Taşkent'ten Bakü'ye geldi. Bu dönemde Anadolu'ya dönme fikri zihninde daha da somutlaşmıştı. Partinin kuruluş kongresi Ankara'da yapılmak istendi ancak Ankara hükümeti buna izin vermedi. Bu sırada komünist gruplar kongre hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürmekte, delegeler seçilmekteydi.

Büyük bir coşku ile sonuçlanan Kurultayın ardından 10 Eylül 1920 tarihinde Bakü'de Sovyetler Birliği'nin çeşitli yerlerinden Mustafa Suphi'nin örgütlediği Türk sosyalistlerinin delegeleri, Anadolu'nun değişik şehirlerinden, ilçelerinden Türkiye Halk İştirakun Fırkası'nın ve İstanbul'dan gelen Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'nın 74 delegesi ile birlikte toplam 235 delegenin katılımı ile Birinci ve Umumi Türk Komünistleri Kongresi, TKP'nin kuruluş kongresi toplandı.

Kongre Mustafa Suphi'yi Genel Sekreterliğe Ethem Nejat'ı da sekreter yardımcılığına seçti ve öncelikli olarak Anadolu'ya geçme ve örgütlenme hedefi koydu.

KALBİM YİNE ÇARPIYOR, YİNE ÇARPAÇAK!

Kongreden yaklaşık dört ay sonra alınan kararlar doğrultusunda Ankara ile iletişim kuran TKP Merkez Komitesi Anadolu'ya doğru yola çıktı. Amaçları Ankara'ya ulaşmak, hükümetle görüşmek ve parti örgütünü geliştirerek, geniş yığınların direnişine önderlik etmektir. Mustafa Suphi 14 yoldaşı ile birlikte Bakü'den Kars'a geldi. Burada Kazım Karabekir tarafından törenlerle karşılandı. Ancak Kemalistlerin gerçek yüzü bir süre sonra ortaya çıkacaktı. Kars'tan çıktuktan sonra Teşkilat-ı Mahsusa tarafından örgütlenen gruplar Suphi ve yoldaşlarını Erzurum'a sokmaz. Geçtikleri güzergâh üzerinde çeşitli yerlerde örgütlenen provokasyonlar ile Suphi ve yoldaşları Trabzon'a yönlendirilir. Şehre girmelerine izin verilmez. 15'ler bir takayla Batum üzerinden Bakü'ye geçmek üzere denize açılırlar. Silahları alınan 15'ler 28 Ocak'ı 29'a bağlayan gece Yahya Kaptan ve çetesi tarafından öldürülerek denize atılır. M. Kemal 15'lerin her adımını Kazım Karabekir aracılığı ile takip eder ve son olarak Karadeniz'de katledilmeleri emrini verir. Yahya Kaptan, adı Teşkilat-ı Mahsusa ile birlikte işlediği katliamlarla anılan "Mustafa Kemal'in Muhafız Alayı Komutanı" Topal Osman'ın adamıdır. Kemalistler 15'leri öldürerek devrimcilere, komünistlere olan düşmanlıklarını açıkça göstermiştir. 15'lerin öldürülmesinin ardından komünistlere, devrimcilere muhaliflere yönelik saldırılar yoğunlaştırılır. Türkiye Halk İştirakun Fırkası'nın şubesi kapatılır, 200'e yakın üyesi tutuklanır.

Devrim ırmağı Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Fırkası'nın açtığı yoldan 101 yıldır kimi zaman derinden ve sessizce kimi zamanda çağlayarak akmaktadır. Komünistlerin bu topraklara ettikleri direniş tohumları bugün ülkenin dört bir yanında, Proletarya Partisi önderliğinde dağlarda, fabrikalarda, tarlalarda filiz vermeye devam ediyor!

YKP (m-l)'den Mikis Theodorakis'in ölümü üzerine açıklama

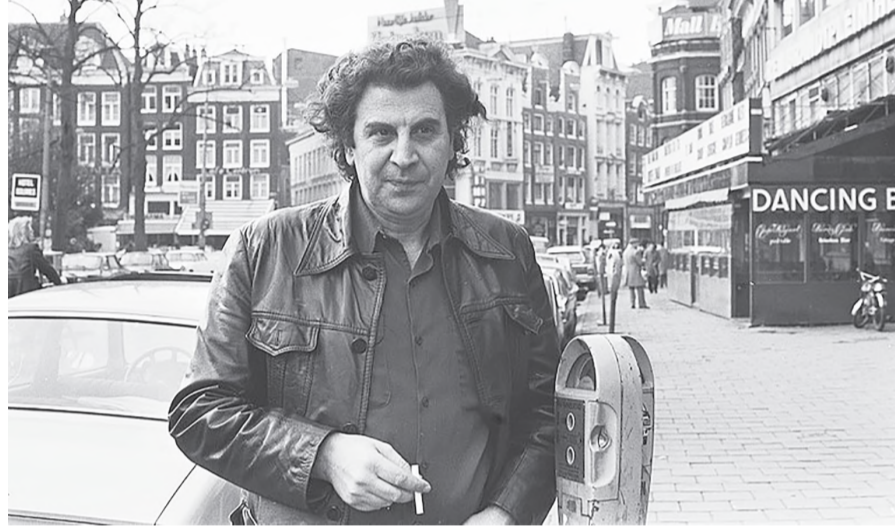
HABER MERKEZİ- Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist) 2 Eylül'de hayatını kaybeden Yunan sanatçı Mikis Theodorakis için bir açıklama yayımladı. Açıklama şu şekilde:

"Son nefesini 2 Eylül'de 96 yaşında veren Mikis Theodorakis yüz yıla yakın yaşadı.

Halk için, biçimsel ve gerçek işgalcilerden ve onların yerli işbirlikçilerinden özgürlüğünü ve bağımsızlığını kazanmak için bugüne kadar atılmış en önemli adımlarla, onurlu zaferler ve acı yenilgilerle, savaşlarla ve mücadeleyle dolu bir yüzyıl.

Mikis Theodorakis, bu kahramaca yürüyüşün on yıllarına müziği ile eşlik etti. Müziği, bu toprakların büyük şairlerini halkın mülkü yaptı. Müziği, halkın mutluluklarına, üzüntülerine, eğlencesine, illegalliğine, sıkılı yumruklarına, hayal kırıklıklarına ve kararlılığına yoldaşlık etti. Farklı alanlara tesir eden, yeniyi yaratan, azınlığın ayrıcalığı olan sanatsal üretimi halka daha da yakınlaştıran bir müzik eseri.

Mücadele içinden siyaset sahnesine çıkan halk, mücadelesi ile büyük sanatçılara da ilham kaynağı olarak sanat sahnesine de çıkmaya başlıyordu. Halk kendi sanatıyla artık karşıtının sanatını gölgeliyor veya yeni koşullara göre uyum göstermeye zorluyor-

du. Theodorakis'in bu sürece katkısı belirleyici olmuştur. Bu katkısı, kendisini halkın kalbinde ve bilincinde uluslararası etkisi olan, kendi yanında duran ve kendi sanatçısı olarak yer-

leşmesini sağlamıştır.

Halk hareketinin ve solun gerilemesi, özellikle 89-91 değişimlerinin ardından, kapitalizmin ölümcül düşmanı olan komünizm karşısında ilan ettiği biçimsel zaferinin ardından, müzikal üretkenliğinin eskisi gibi olmaması

sembolünü kendi mülkiyetine geçirme sürecinde fırsatı kaçırmadı. Böylece, öncellerinin tutukladığı, işkence edip şarkılarını yasakladığı Mikis Theodorakis'i kendisinin yapan, hükümet ve kanallar şimdi onun için yas tutmakta.

Yaşamının son yılları, önceki süreçlerini onurlandırmadı. 1974 yılında, ya Karamanlis ya da tank söylemi, 1990 yılında Yeni Demokrasi (Nea Dimokratia)'da bakanlığı, yakın zamandaki milliyetçi mitingler... Mikis Theodorakis'in siyaset yolculuğu, halkı üzdü, kafasını karıştırdı ve öfkeliendirdi, ancak aynı halk, içinde saklı tuttuğu umut çanlarının tekrar çalacağı umuduyla şarkılarını söylemeye ve sonraki kuşaklara aktarmaya devam etti.

Ve bu gerçekleştiğinde, halkın mücadelesi, eskilerle beraber sıkılı yumruklara eşlik edecek olan yeni müzik ve şarkılarla defterleri dolduracak, yeni şair ve müzisyenleri yaratacaktır.

YKP (m-l)"

tesadüf değildir. Dünyayı sarsan fırtına, ülkemize, sola ve sanatçılarımıza da ulaştı.

Sistem, halk hareketinin ve solun bir

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Saz: 1940 Maraş Tanır köyü doğumludur. 1969'da çalışmak için yurtdışına gider. 1974'te Proletarya Partisi'nin görüşlerini benimser. Faaliyetlere aktif olarak katılır. 22 Eylül 1977'de Almanya'da geçirdiği trafik kazasında hayatını kaybeder.

Süleyman Cihan: 1949 yılında Derişim'in Ovacık ilçesinin Hülüküşağı köyünde orta halli bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen Süleyman Cihan, ilk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini ise Elazığ'da tamamladı. Daha genç yaşlarda Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Ancak Partinin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Süleyman Cihan, bir taraftan okurken, diğer taraftan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu.

1974 yılında İstanbul'da Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneğini kurarak

bizzat başkanlığını yaptı. Aynı yıl Batı Anadolu Bölge Komitesinde görev aldı. Proletarya Partisi'nin yenilgisinden sonra başa çöreklenen sağcı oportünistlerin partiyi tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağını açan komünistlerin en önlerindeydi. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu Parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan GKK hizbi Partiden atıldı. O, görevlerin en büyüğünü bundan sonra da omuzlamakta tereddüt etmedi. Tüm ülke çapında bir ilişki ağı kurdu. Nitekim Konferans Örgütlenme Komitesi Onun sayesinde toplanmış oldu. Süleyman Cihan BK'yı temsilen katılırken yine Onun yoğun faaliyetleri sonucunda da 1. Konferans yapıldı. Konferans'ta Merkez Komitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesine getirildi. Ve bir dönem de Halk Ordusunun Genel Konseyi'nde

örgütlenme görevini üstlendi.

12 Eylül'le birlikte mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurtdışına kaçma, mültecileşme vb. ihanetin kol gezdiği, ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte Proletarya

Partisi, cunta koşullarında 2. Konferansını Şubat 1981'de yaparak sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp sınıf mücadelesindeki kararlılığını dostla da düşmana da gösteriyordu. Bu Konferans'ta Süleyman Cihan, MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken O, faaliyetlerini bir an olsun aksatmadı. Süleyman Cihan, 28 Temmuz 1981 yılında İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çalınca sevinç, Süleyman Cihan'ın İbrahim Kaypakaya'dan devraldığı kararlı, yiğit direnişisiyle "hayal kırıklığına" döndü. Kimliğini dahi kabul ettiremeyen düşman çareyi onu katletmekte buldu. Aylar süren işkenceli sorguların ardından 15 Eylül 1981 yı-

linda katledildi.

Süleyman Cihan, İbrahim Kaypakaya'dan sonra işkencede katledilen, Proletarya Partisi'nin İkinci Genel Sekreteriydi.

Sırma Boyoğlu: 1958 Erzincan Refahiye doğumludur. Ailesi ekonomik nedenlerle İstanbul Tuzla'ya göç eder. Abisinden etkilenerek devrimci düşüncelere sempati duyar. 14 Eylül 1978'de bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna müdahale edenlerin arasındadır abisiyle birlikte. Silahlar abisine çevrildiği sırada abisini korumak isterken, aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

Bektaş Daşgöl: 1 Haziran 1945 Sivas Kangal doğumludur. Sonrasında Almanya'ya işçi olarak gider. Berlin'de Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışır. ATİF'de aktif olarak çalışır. Yakalandığı karaciğer hastalığı sonucu 16 Eylül 1994'te yaşamını yitirir.

Zühre Dersim: 14 Eylül 1988'de İsveç'te yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Buca Katliamı: 21 Eylül 1995'de Buca Hapishanesi'ne vahşice saldıran devlet Uğur Sariaslan, Turan Kılıç ve Yusuf Bağ adlı DHKP-C tutsaklarını katletti.

PERU PROLETARYASININ ÖNDERİ BAŞKAN

GONZALO'YA ÖZGÜRLÜK!

BAŞKAN GONZALO'NUN

YAŞAMINI

savunalım!

(Abimael Guzmán Reynoso)

